



Újszülöttjeinkért,
koraszülöttjeinkért
Alapítvány

A Varázsdoboz kincsei - gyógyító mesék



„Tenyérnyi csoda”-
Tájékoztató füzetek 6-7.





Tartalom

BEVEZETÉS	2
A VARÁZSDOBOZ KINCSEI	7
Bolyhos	15
Mandula, a gyerekek kedvence	22
A három kicsi dínó	29
Az igazi győztes	33
Döme, a hűséges társ	36
Pöttyke beteg	40
Mese egy parányi csillagról	44
TÁJÉKOZTATÓ A MENTORPROGRAMUNKRÓL	48

A varázsdoboz kincsei - gyógyító mesék

„Tenyérnyi csoda”- Tájékoztató füzetek 6-7.

A bevezetést írta: Miholecz Judit

A meséket írta: Sperkáné Krotos Hajnalka, Kondorné Peidl Borbála

A nyelvi és szakmai lektorálást végezte: Szentesiné Miklós Andrea, Vándor Ilka Borbála, Molnár Balázs

Felelős kiadó: dr. Horváth Zsolt András

Tördelőszerkesztő: Gál Edina

Nyomdai kivitelezés: Kapitális Nyomda, Debrecen



Bevezetés

„Minden helyzethez lehet megfelelő mesét találni. Olykor nem is arra van szükség, hogy a mese szóljon valamiről, hanem arra, hogy a mesehang felidézzon valamilyen kellemes élményt, melynek hatására a legelviselhetetlenebb helyzet is feloldhatóvá válik.” (Boldizsár Ildikó: Mesepoétika)

A nők többsége, amikor megtudja, hogy szíve alatt gyermeket hord, elkezd hozzá beszélni. Tehát már a fogantatás pillanatától kommunikál gyermekével és keresi vele a kapcsolatot. Simogatja a pocakját és közben beszél a magzathoz, énekel neki. Ma már bizonyított tény, hogy a magzat a méhen belül hall, érzékeli a külvilágot, és az újszülött felismeri az édesanyja és az édesapja hangját születése után. Ha már magzati korban elkezdünk a magzathoz/leendő gyermekünkhöz beszélni, mesélni, énekelni, mondókázni, akkor ez egyrészt segíti a kötődés kialakulását anya és gyermeke között, másrészt a magzati korban hallottak és az anya hangja (ami minden baba számára egyedi) adnak egyfajta biztonságot a gyermek számára.

Vannak babák, akik a vártnál hamarabb jönnek a világra, a 37. hét előtt, ők koraszülöttek. Az ő esetükben hétéig, akár hónapokig az inkubátor az, ami az anyaméhhez hasonló funkciót biztosít. Ezek a csöppnyi teremtmények akkor érkeznek, amikor még az anyaméhben, a magzatvízben kellene

biztonságban lubickolniuk, hallgatniuk és érzékelniük a kívülről beszűrődő hangokat, fényeket. Ehelyett inkubátorba teszik őket, amelyek ma már nagyon jól felszereltek és maximálisan biztosítják a koraszülöttek számára az életben maradást, de mégsem pótolhatnak egy anyaméhet. Ez sokszor megijeszti az anyukákat: hogyan lesz ezután, hogyan fog kötődni hozzá a gyermeke, hiszen el van tőle szeparálva, nem ölelheti meg. Szerencsére ma már a legtöbb szülészeti és koraszülött osztály (NIC, PIC) bababarát, és az édesanya az inkubátorban fekvő gyermeke mellett tartózkodhat. Az inkubátor mellett ülve az édesanya mesélhet, énekelhet, dudorászhat gyermekének, ami segíti a kötődést, és mind a baba mind az anyuka számára megnyugtatóan hat. Amennyiben a baba állapota már megengedi, az anyuka benyúlhat az inkubátorba, és lassan, gyengéden megérintheti gyermekét, a kenguru módszernek hála pedig mellkasára helyezheti őt. Akár az inkubátor mellett üldögél az anyuka, akár mellkasán pihen a gyermeke, az anya jelenléte biztonságot jelent.

Tehát az anya és gyermeke közötti kommunikáció már nagyon korán, a méhen belüli tartózkodás alatt elkezdődhet énekelgetés, mondókázás, mesélés formájában. A mese csodálatos eszköz arra, hogy a szülő és a gyermek tartalmas, minőségi időt töltsenek együtt, folyamatosan kapcsolatban legyenek egymással.

Manapság mesélni gyermekeknek szoktunk, pedig a mesék a 19. század végéig elsősorban a felnőtteknek íródtak, szóltak. A mesemondók által a meséknek nemcsak szórakoztató funkciójuk volt, hanem a mesét hallgató személyeket stratégiákkal és életvezetési tanácsokkal is ellátták.

A mesék ugyanis mindig az emberről, annak lehetőségeiről, tévedéseiről, döntéseiről, a tévedések korrekcióiról mondanak valami fontosat. Tehát nem arról van szó a mesékben, hogy minden rendben van, hanem, hogy minden rendbe hozható, ahogy

ezt Boldizsár Ildikó is írja Mesepoétika című könyvében.

Bruno Bettelheim szerint a mese intellektuális szinten gondolkodásra, a képzelőerő fejlesztésére, önismeretre ösztönöz, emocionális szinten pedig nemcsak feszültségoldó, harmonizáló, hanem valakivel azonosulni is megtanít. A mese valamely szereplőjén keresztül ugyanis sokkal könnyebb önmagunkról is beszélni.

A mese egy olyan történet, amelyben mindenért meg kell dolgozni, semmi sem magától működik rendben. A mese képes összerendezni a káoszt és a helyére egyfajta teljességet állítani. Gyógyító erejének ez az egyik titka. Ugyanakkor, ha nem tekintjük gyógyító történetnek a mesét, akkor is meg tapasztalhatjuk simogató, megnyugtató, vigasztaló hatását. Képes olyan folyamatokat elindítani a lélekben, amit egyfajta „lélekfrissítésként” is felfoghatunk.





A legtöbb mesetípus, de főként a varázsmesék vagy tündérmesék egy hiányállapotból, egy károkozásból indulnak vagy egy birtokolni vágyott tárgy utáni sóvárgásból. Ezután a hős elindul otthonról, próbatételeken megy keresztül, találkozik az ajándékozóval, aki varázseszközt vagy a keresett tárgy megtalálásához segítő-társat ad neki, majd a hős megküzd az ellenfelével és végül hazatér. A mese végére a kezdetben felbomlott egyensúly helyreáll. A mese terápiás értéke ugyanis abban rejlik, hogy minden történet az egyensúlyhoz, egészséghez

vezető utat mutatja meg. A mesehős mintát adhat, hogyan lehet megoldani különböző problémákat, élethelyzeteket.

Ahogy a mesékben minden rendbe hozható, úgy a gyermeki hit is úgy működik, hogy ha a világban lévő egyensúly fel is borul, a béke, a harmónia végül képes helyreállni. Kádár Annamária Mesepszichológia című könyvében is arról olvashatunk, hogy a mesében minden lehetséges és minden rendben van, a helyére kerül, és a gyerekek is végső soron erre vágnak saját életükben.

A különböző korú gyerekeknek különböző tartamú meséket meséljünk. A mesélést azonban megelőzik még az ölbeli játékok, a höcögtetők, a csiklandozók, a mondókák, amelyek az anya-gyerek kapcsolatot erősítik, segítik a bizalom kialakulását, és nyugodtan alkalmazhatjuk őket, amikor a gyerek már tud ülni, járkálni, guggolni. Másfél és kétéves kor között az első mesék a gyermek adott napjáról szólnak, a hétköznapiokról, és ha lehet, minél részletesebbek legyenek. Ebben az életkorban szívesen hallgatnak olyan történeteket a gyerekek, amelyek középpontjában ők maguk szerepelnek és saját életükkel kapcsolatosak. Ezen történetek segítik a visszaemlékezést a napi eseményekre, azok rendszerezését, ami kiszámíthatóvá, biztonságossá teszi számukra a világot. Később szerepelhetnek a me-

sében állatok, például cicamama és a kiscicái...Négy-öt éves korban alakul ki a mesetudat, ez a mesekorszak ideje, amikor a gyerek már képes elkülöníteni a valóság elemeit a mese elemektől, és bele tudja élni magát a mese különböző helyzeteibe, azonosulni tud a mesehőssel is. Majd öt-hatéves korban következhetnek a hosszabb és bonyolultabb tündérmesék.

A mese befogadásához nyugalomra van szükség, ezért talán a legalkalmasabb idő az esti elalvás előtti időszak, lefektetéskor, de az esti mesélésen kívül mesélhetünk az utcán az óvodába sétálva, az autóban, az orvosi rendelőben várakozva, a tömegközlekedési eszközön. A lényeg a gyermek és a szülő közötti interakció, a közösen eltöltött idő. Fontos, hogy a meséléshez idő kell, és a gyermek megérzi, ha csak félig vagyunk jelen és sietünk. Mesélés közben a gyermeket ölbe lehet venni, mellé lehet kucorodni, összebújni, megölelni, mindezzel egy bensőséges, családias légkört teremtünk. Mesélhetünk könyvből is, de a legjobb, ha fejből mesélünk, mert ilyenkor láthatjuk a gyermek reakcióit, melyik rész mennyire tetszik neki, melyik az, amelyik esetleg ijesztő, félelmetes számára. Valamint a mi arcunkat is láthatja, mennyire élvezzük mi is a történetet vele együtt. Nem kell megijedni, ha a mesét nem tudjuk teljes egészében úgy elmesélni, ahogy a könyvben le van írva. Nyugodtan átnevezhetjük a

szereplőket, vihetünk bele új elemeket, hagyhatunk ki részeket, de törekedjünk arra, hogy fejből meséljünk. Ezeknek a közösen eltöltött mesélő estéeknek összetartó ereje tud lenni.

A mesék oldhatják a feszültséget azáltal, hogy érinthetik azokat a szorongásokat, félelmeket, amelyeket nem tudunk, nem merünk szavakba foglalni. Mindezek a negatív érzések a mesékben szimbolikus formában jelennek meg, öltenek testet, mely szimbólumok jelentését a gyerekek mindenféle magyarázat nélkül nagyon is értik.

A mesehallgatás a gyermek szókincsének fejlesztése mellett a képzeletének fejlődésében is fontos szerepet játszik. Amennyiben a mesekönyv, amelyből mesélünk, kevés illusztrációt tartalmaz, a gyermek fantáziáját jobban megmozgatja, mintha kész képet kapna. A gyermek, a mesét hallgatva nemcsak a mesélőre, a szülőre figyel, hanem befelé is. A gyermek fantáziáján múlik, rá van bízva, hogyan képzelet el a történetet, milyen belső képet alkot. Lényeges, hogy átéléssel meséljünk. Figyeljünk arra, hogy a hangerőnk, hangszínünk, hangsúlyunk változtatásával átélhetőbbé tegyük a mesét, a különböző szereplőket ezáltal könnyebben megjeleníthetjük, és mindez segít abban, hogy a gyermekben kialakuló belső képek kidolgozottabbak legyenek. A gyermek a mesélés közben kérdéseket tehet fel. Ilyenkor



ne sajnáljuk félbeszakítani a mesét, mert a kérdések fontos részei a mese és a gyermeket körülvevő világ megértésének. Fontos, hogy a kérdésekre megnyugtató válaszokat tudjunk adni.

Ha a gyermek többször kéri ugyanazt a mesét, az jelentheti azt, hogy van egy olyan feldolgozatlan problémája, amire a mesében, szimbolikus úton ugyan, de segítséget kap. Ilyenkor a gyermek a szorongásaival, félelmeivel dolgozhat, és minél többször hallja a kért történetet, annál biztosabban mozog az adott cselekményben, egyre jobban oldódnak a feszültségei. A gy-



rekek pontosan tudják melyik mesére van szükségük az adott élethelyzetben és hányszor szeretnék azt hallani. Tehát annyiszor meséljük el a gyermeknek az újra és újra kért mesét, ahány-szor csak szeretné. Mindezzel fokozzuk a biztonságérzetét és hozzásegítjük az élményei megfelelő feldolgozásához.

A következő oldalakon olyan meséket olvashatunk, amelyek segíthetnek a betegségekkel, sérülésekkel, problémákkal küzdő gyermekeknek a kihívások felvállalásához, a traumatikus élmények (pl. kórházi ápolás) feldolgozásához. Azonban nemcsak a közvetlenül érintett gyermekeknek szólnak a mesék, hanem a testvéreik, barátai, óvodás csoporttársai, osztálytársai számára is hasznosak lehetnek a történetek, hiszen ezek az írások szeretetre és elfogadásra tanítanak, arra, hogy mindenkinben ott lapulnak azok a kincsek, amelyek egyediek, megismételhetetlenek, és nélkülük szegényebb lenne a világunk.

Felhasznált irodalom:

Boldizsár Ildikó: Mesepoétika. Akadémiai Kiadó, Budapest 2004.

Bruno Bettelheim: A mese bűvölete és a bontakozó gyermeki lélek. Gondolat Kiadó, Budapest 1988.

Kádár Annamária: Mesepszichológia. Kulcslyuk Kiadó, Budapest 2013.

A varázsdoboz kincsei

Egyszer volt, hol nem volt, nem is olyan régen volt, hogy egy gyönyörű kis erdei faluban élt egy kisfiú, Dani. A kis falu már emberemlékezet óta vagy talán még annál is régebben, ott állt az erdő közepén. Csodálatos, békés hely volt.

A falut kanyargós patak szelte ketté, melynek olyan tiszta volt a vize, hogy a lányok akár tükörnek is használhatták. A patakban napközben szebbnél szebb, gyorsabbnál gyorsabb halakat lehetett megcsodálni - a falubeli idős emberek azt mondták, hogy a szemfülesek akár még aranyhalat is találhatnak! A patak partján békák kuruttyoltak, az erdőben mókusok ugrándoztak, a fákon madarak százai csiviteltek, csiripeltek, köszöntötték az arra járókat. Dani is nagyon szeretett ebben a faluban lakni.

De nehogy azt gondoljátok, hogy ez mindig így volt! De nem ám! Dani nem itt született, szüleivel és testvéreivel csak egy évvel ezelőtt, Dani hatodik születésnapja után költöztek ide. Korábban egy nyüzsgő nagyvárosban laktak, ott született Dani és két bátyja, Laci és Marci is. Dani azt gondolta, annál csodálatosabb hely nincs is a világon! Anyukájával minden nap villamossal utaztak az óvodába, hétvégenként pedig, ha tehették, mindig kilátogattak a vasúti pályaudvarra, és órákon át nézték a vonatokat. Dani





bármeddig tudta volna csodálni a tehervonatokat és a kicsi piros motorvonatokat. Nagyon szerette, amikor a munka végeztével a villanymozdonyok leeresztették az áramszedőjüket. Biztos kitaláltatok már, hogy Dani kedvencei a járművek voltak. Otthon is rengeteg autó, traktor, teherautó, mindenféle mozdony és vonat, utánfutó, daru és ki tudja még hányféle jármű sorakozott a polcokon és a kisfiú játékosdobozában. Nem csoda hát, ha Dani az otthon falain kívül is legszívesebben a különböző gépeket kereste. Mindegy volt, hogy kettő, három vagy négy kereke volt. Ezért is lett szomorú, amikor szülei egy kora tavaszi napon közölték vele és testvéreivel, hogy elhagyják a várost és elköltöznek egy csendes kis faluba.

Szüleinek sem volt könnyű meghozni ezt a döntést, tudták, hogy a gyerekeknek hiányozni fognak az osztálytársak, az ovis társak, a megszokott környezet. Mégis úgy gondolták, hogy Dani egészsége miatt fontos, hogy elköltözzenek oda, ahol jó levegő van, sokat lehet futkározni a szabadban. Dani ugyanis sokat, nagyon sokat betegeskedett. Születése óta sokkal többet volt beteg, mint a vele egykorú többi gyerek, mivel Dani koraszülött volt. Sokáig nem is értette mit jelent ez a szó. Koraszülött? Ha hallotta, dühösen dobantott a lábával, hogy márpedig ő nem született korán! Hiszen Apa sokszor mesélte, hogy késő

este volt már azon a téli napon, és mennyire siettek Anyával a kórházba. Majdnem éjfél volt már, amikor Dani megszületett.

Ő igenis későn született! - morcoskodott ilyenkor a szüleivel. Aztán ahogy nőtt, növekedett, egyre okosabb lett, mind többet megértett abból, amit Anya és Apa a születéséről meséltek. Megértette, hogy a pici babának elegendő ideig kell az anyukájuk pocakjában maradni, hogy elég nagyok és erősek legyenek a pocakon kívüli világhoz. Anya sokszor mesélt arról, hogy Dani mindig is nagyon izgó-mozgó fiúcska volt már a pocakban is. Sokszor nevetgéltek Apával rajta, hogy bizony ez a kisfiú még a két nagyobb testvérén is túltesz. Szaladgálhatnak majd utána a játszótéren...

Aztán az izgó-mozgó kicsi Dani gondolt egyet, és úgy döntött, hogy ő már igazán kint szeretne lenni, hogy végre játszhasson a két bátyjával.

Sietett Anya és Apa a kórházba azon a havas téli estén, de majdnem éjfél előtt Dani már nagyon ki akart bújni Anya pocakjából, így hat hétel korábban, egy hideg, de gyönyörű decemberi estén született meg. Kicsi volt, törékeny volt, de szerencsére ugyanolyan izgó-mozgó kisfiú, akin Anya és Apa olyan sokat nevetgéltek. Mivel hamarabb érkezett, Anyának egy ideig még a kórházban kellett maradnia vele, de szerencsére Dani már akkor is nagyon akaratos, erős kisfiú volt,

aki minél hamarabb haza akart menni Marcihoz és Lacihoz. Így a következő esztendő már együtt köszönthette a családot.

Anya sokat mesélt neki a születéséről, a kórházban töltött hetekről, arról, hogy milyen boldogan, izgatottan, ugyanakkor aggódva látogatta a családot minden nap. Dani szépen fejlődött, ügyes volt, szinte mindenben utolérte azokat a társait, akik nem bújtak ki hamarabb az anyukájuk pocakjából. Az egyetlen dolog, ami sokszor emlékeztette őt a születése körülményeire, az az volt, hogy ősszel és télen sokkal könnyebben betegedett meg, mint a többi gyerek az óvodában. Anya úgy mondta, hogy „gyenge az immunrendszere”, de igazából Dani nem értette, hogy ez mit jelent. Nem érti még ma sem. Csak azt tudja, hogy ezért kellett elköltözniük a városból, és ezért kell néha a kórházban maradnia, amíg újra meg nem erősödik.

Dani először szomorú volt a költözéstől, mert hiányoztak neki a vonatok, a villamos, a városban közlekedő buszok. Hamarosan azonban felfedezte, hogy az új helyen is egy hihetetlenül izgalmas világ tárul elé. Tavasszal költöztek a faluba, és nyár elején már hatalmas munkagépek zaja töltötte be a mindennapokat. Dani nem győzte csodálni a traktorok, kombájnok és mindenféle mezőgazdasági gépek munkáját. Néha még egy-egy beton-

keverő vagy daru is feltűnt a színen, ha a faluban egy új házat építettek. Ráadásul Dani itt egy újabb csodára lelt: ha csendben leült az erdőben egy fa tövében, előbb-utóbb biztos feltűnt a színen egy őzike, a fán egy kismókus bújt elő, vagy megleshette, ahogy egy nyuszicalád ugrándozik át az erdei tisztáson. Az otthoni játékosdobozba így a traktorok és utánfutók mellé rövidesen bekerültek a játék erdei állatok is.

Az erdei friss levegő jót tett Dani szervezetének, de sajnos még így is előfordult, hogy egy rövid időre újra be kellett feküdnie a kórházba. Történetünk kezdetén is pontosan ez volt a helyzet. Dani a hetedik születésnapja után nem sokkal, karácsony előtt pár nappal, újra bekerült a nagyvárosi kórházába. Sajnos olyan csúnyán köhögött, és olyan sokáig lázas volt, hogy a doktor nénik és doktor bácsik úgy döntöttek, jobb, ha a kórházban gyógyul meg.

Anya vagy Apa, ha csak tehetnék – márpedig legtöbbször tehettek – bent maradtak vele a kórházban. Ezúttal azonban Daninak fájó szívvel, de egyedül kellett ott maradnia. A szülei is nagyon szomorúak voltak, de megígérték neki, hogy csak pár napról van szó, és amikor csak tudnak, azonnal szaladnak be hozzá a kórházba. Megbeszélték, hogy egyszer Apa jön el hamarabb a munkahelyéről, máskor



Anya megy később dolgozni, és iskola után a testvérei is naponta meglátogatják. Dani azonban már első nap is azt érezte, hogy csak vánszorognak a percek, soha nem érkezik el a látogatás ideje, és nagyon-nagyon sokat kell várnia, amíg hazajuthat. Hiába vitte magával a kedvenc autóját, nem tudták most felvidítani. Hiába lapult a párnája alatt a kedvenc, pihe-puha nyuszi formájú plüssjátéka, Dani továbbra is csak arra gondolt, hogy otthon szeretne lenni. Hiába viccelődött vele a kedvenc ápolónője, Kata néni, Danit most nem tudta felvidítani senki és semmi. Ráadásul, amikor megtudta, hogy szobátársat kap, egy lányt(!), akkor aztán tényleg azt gondolta, hogy ezek lesznek a legnehezebb kórházi napjai. Ha már Anya vagy Apa nem tudnak itt lenni vele, akkor legalább legyen tényleg egyedül! És most tessék... érkezik egy lány.

Amikor aztán belépett a kórterembe Dani új szobátársa, Dani látszólag rá sem hederített, az autójával volt elfoglalva, de a párnája mögül azért kíváncsian méregette az új jövevényt. Körülbelül vele egyidős lehetett, de Daninál egy kicsit magasabb volt. Érdekes módon fekete napszemüveget viselt. Dani ezt nem értette. Az igaz, hogy kint ragyogóan sütött a nap, a fénnyel havon szikrázott a fény, de itt bent a kórteremben ez nem volt zavaró. „Azért ez már mégiscsak túlzás, hogy így fennhordja az orrát, még a szemüvegét sem veszi le...” - gondolta Dani.

A kislány megállt az ajtóban, és várt. Dani ült az ágyon, az autóját rendezte sorba, és várt. Elhatározta, hogy ő bizony ezt az új szobátársat nem fogja szeretni. Alighogy ezt kigondolta, beléptek a kislány szülei is. Édesanyja odatartotta a karját, a kislány belekarolt, és határozott lépésekkel Dani ágyához mentek.

- Szia, Kati vagyok! - nyújtotta felé a kezét mosolyogva a kislány.

- Szia. Engem Daninak hívnak - válaszolta kissé megilletődötten. Éppen most döntötte el, hogy nem is fogja kedvelni az új társát, erre kiderül, hogy pont úgy hívják, mint a kedvenc nővérkáját. Nem lehet valakivel undoknak lenni, akit pont úgy hívnak, mint Kata nénit - gondolta Dani. És ráadásul milyen kedvesen mosolyog!

„Na, jó” - gondolta Dani. – „Adok egy esélyt neki.” Amikor kiderült, hogy Katival sem tudnak maradni a szülei egész nap a kórházban, Dani igazán együttérzett vele. Már el is felejtette, hogy nem akarta kedvelni, titkon inkább örült, hogy talán mégsem lesz olyan magányos a következő napokban.

Amikor Kati szülei is elmentek, a két gyerek beszédbe elegyedett egymással. Kati igazán bőbeszédű volt, nehéz volt mellette szóhoz jutni. Dani rövid idő alatt megtudta, hogy Kati azért hord szemüveget bent is, mert nem lát. Kati ugyanis szintén koraszülött volt. Dani érdeklődve hallgatta új

szobatársának történetét. Nagyon kíváncsi volt, mert sokszor jártak Anyával mindenféle ellenőrző vizsgálatra, de akkor csak jöttek, a vizsgálat után meg siettek a kórháznál érdekesebb helyekre, így Dani ritkán találkozott más koraszülött gyerekekkel. Éppen ezért minden nagyon érdekelte, amit Kati mondott. Márpedig Kati nagyon szeretett beszélni, és sok mindenről szívesen mesélt.

Dani rövid idő alatt megtudta, hogy Kati nem egyedül volt az anyukája pocakjában, hanem két másik testvérével együtt. Katiék hármasikrek. Ők ezért is születtek hamarabb, mert hárman együtt már nem fértek el édesanyjuk pocakjában. A másik két testvére teljesen jól lát. Aki a leghamarabb született, Lili, neki szintén gyenge az immunrendszere, ugyanúgy, mint Datinak. Második testvérének, Nórinak, a mozgás megy nehezen, neki a járásán látszik, hogy koraszülött volt. A három lány közül Kati született harmadikként, ő volt a legkisebb, neki kellett a legtöbbet erősödnie, hogy utolérje a többieket. És utol is érte! Kati nevetve mesélte, hogy futásban sokszor már le is hagyja testvéreit.

„Hogy futhat úgy, hogy nem lát?” - csodálkozott Dani. De nem ez volt az egyetlen érdekes dolog Kati viselkedésében. Dani meglepődve vette észre, hogy annak ellenére, hogy Kati nem lát, mindent nagyon ügyesen tud csinálni egyedül is. Kíváncsi lett volna

rá, hogyan képes erre, de rövidesen megérkezett Kata néni a vacsorával, és a két gyerek olyan fáradt volt a vizsgálatoktól és a betegségtől, hogy vacsora után szinte azonnal mély álomba merültek.

A következő napon további vizsgálatok vártak rájuk. Dani nagyon csúnyán köhögött és továbbra is magas láza volt, Katinak pedig a magas láz mellett sokszor fájtak a kezei és lábai. A délelőtti vérévétellel kezdték. Hiába voltak már többször kórházban, ezt még mindig nem tudták megszokni. Amíg a vizsgálatra várakoztak, Dani elmesélte, hogy anyukája mindig azt tanácsolja, hogy ne nézzen oda, és akkor nem fog annyira fájni. Ő azonban soha nem bírja megállni, és előbb-utóbb mindig kukucskál egy kicsit. Katinak pedig pont az a nehéz, hogy nem látja a tűt. Nem szereti azt, hogy nem tudja, mikor fogják megszúrni. Ezért mindig megkéri a nővérkét, hogy számoljon háromig, és akkor Kati fel tud készülni. Neki ez szokott segíteni. Dani elhatározta, hogy ő is kipróbálja. Amikor sorra került, megkérte a nővérkét, hogy számoljon háromig, mielőtt vért vesz tőle. Dani felkészült, most meg bírta állni, hogy ne nézzen oda, és rájött, hogy ez tényleg nem is olyan kibíratatlan! Igaza volt Marcinak, a bátyjának, hogy az egész olyan, mint egy szúnyogcsípés. Csak tudni kell, hogy hogyan készülünk fel rá! Dani el is határozta, hogy ezentúl mindig a Katitól



tanult módszert fogja használni, ha vérvételre kerül a sor.

A sok-sok vizsgálat után a doktor bácsi már délután közölte velük a rossz hírt, hogy sajnos most néhány napig a kórházban kell maradniuk. Lehet, hogy karácsonyra sem tudnak hazamenni. Daninak és Katinak aznap már nem is volt kedve beszélgetni. Pedig a délelőtt a betegség ellenére is jó hangulatban telt, sokat beszélgettek, úgy tűnt, mintha már nagyon régóta ismernék egymást. Kiderült, hogy Kati is nagyon szereti a traktorokat, mert a nagypapájának van egy. Ezért

Dani igazán irigyelte. Kati pedig azért irigyelte Danit, mert egy erdő mellett lakhat, ahol nyuszik és őzikék szaladgálnak. Kati nagyon szerette az állatokat. Kedvencei a lovak és a nyuszik voltak. Mivel otthon lovakat nem tarthatott, mert nem volt elegendő hely a kertjükben, ezért mostanában minden születésnapjára és névnapjára nyulakat kapott. Volt már otthon hófehér, fekete, fehér nyuszi fekete fülekkel, barna foltos és még ki tudja hányféle nyuszi. Emiatt is szomorkodott Kati, hogy most a kis kedvenceivel sem találkozhat.



A délutánt a szüleikkel együtt töltötték, az nagyon jó volt, de utána még sokkal szomorúbbak lettek. Továbbra sem volt kedvük egymással beszélgetni, játszani. Amikor Kata néni behozta nekik a vacsorát, látta a szomorúságukat, és hogy felvidítsa őket, hamarosan visszatért egy nagy játékos dobozzal. Volt benne társasjáték, kártyajáték, kirakók, sok-sok színes filctoll, gyurma, mindenféle érdekes képeskönyv, játékbabák és kisautók. Kata néni jól ismerte már korábbiól Danit, tudta, hogy nagyon szeret játszani. Ebből a játékos dobozból mindig szívesen

válogatna. Most azonban nem volt kedvük a gyerekeknek játszani sem, annyira szomorúak voltak, hogy nem tölthetik otthon a karácsonyt.

Hiába, a karácsonyt mindenki otthon szeretné tölteni! Kata nénit azonban nem olyan fából faragták, hogy ilyen könnyen feladja. Elhatározta, hogy mindenképp megpróbálja felvidítani a két gyereket, és szebbé varázsolni a kórházban töltött napjaikat.

Másnap szombat volt, Dani szüleinek nem kellett dolgozni, így édesanyja az egész napot bent tölthette nála. Vele Dani már szívesen kártyázott, kirakózott, sakkozott. Könnyebben eltelt a nap, délután még aludt is egy keveset, mert tudta, hogy Anya ott ül az ágya mellett és olvas, amíg ő pihen. Nem akarta Anyát hazaengedni délután, nagyon sírt, hogy maradjon vele. Apának azonban másnap hajnalban külföldre kellett utaznia a munkája miatt, és Dani testvérei nem maradhattak egyedül otthon. Anyának haza kellett mennie. Szomorúan búcsúzott el Danitól, de megígérte, hogy a következő napon már reggeli után nagyon sietnek be hozzá Lacival és Marcival.

Anya elment, Dani pedig sírva fakadt. Amikor Kata néni megérkezett este, Dani még mindig nagyon sírt. Kati szintén szomorú volt, de ő már több alkalommal is maradt egyedül a kórházban, kicsit jobban hozzászokott.





Kata néni, amikor belépett a kórterembe, egy csillogó, ezüst színű dobozt tartott a kezében. Egy széket húzott a két gyermek ágya közé, leült, a dobozt az ölébe vette és megszólalt:

- Gyerekek, tudjátok mi van itt a kezemben?

Kati érdeklődve fordult felé, Dani inkább még mindig a fal felé fordulva hüppögött.

- Egy Varázsdoboz - folytatta Kata néni.

Na, erre már Dani is felkapta a fejét. A sírást abbahagyta, de még nem fordult a többiek felé.

- Tudjátok - mondta Kata néni -, én már nagyon régóta dolgozom ebben a kórházban. A hosszú évek alatt rengeteg gyerekkel találkoztam. Volt, aki csak egy-két napig tartózkodott bent, de olyan gyerek is akadt, aki hosszú-hosszú heteket vagy hónapokat töltött nálunk. Sőt, olyan gyerekek is voltak, akikkel együtt töltöttük itt a karácsonyt. Persze, hogy ilyenkor mindenki szomorú, ha nem lehet a családjával otthon. Nos, ekkor szoktam én segítségül hívni a Varázsdobozomat. Ez a doboz attól különleges, hogy

velem együtt mindig megpróbálja kitalálni, hogy mivel tudná felvidítani a gyerekeket. Ha kinyitjuk, benne lesz egy meglepetés.

Mire Kata néni befejezte a mondandóját, már Dani is felé fordult. Nemcsak a sírást hagyta abba, hanem még fel is ült az ágyában, hogy minél jobban lássa a Varázsdobozt. A távolság közönséges doboznak tűnt, ahogy ott hevert Kata néni ölében, de ha Kata néni azt mondja, hogy fel tudja vele vidítani a gyerekeket, akkor biztos úgy is van. Alig várta már, hogy kinyissák.

- Kíváncsiak vagytok, hogy mit tartogat nektek ez a doboz? - kérdezte Kata néni.

Persze, hogy kíváncsiak voltak! Dani és Kati bólogattak, és egyre türelmetlenebbül várták, hogy Kata néni kinyissa a csodálatos dobozkát. Kata néni azonban még azt is megengedte, hogy a gyerekek nyissák fel a Varázsdoboz fedelét. Dani fogta az alját, Kati pedig óvatosan felemelte a tetejét.

A csillogó dobozban egy fényes papírtekercs volt. Kibontották a tekercset, amin ez állt:



Kedves Gyerekek! Kedves Kati és Dani!

Szeretettel köszöntelek benneteket a Varázsdoboz vendégei között! Különleges erőmnél fogva egy varázslatos utazásra hívlak mindkettőtöket a Képzelet Szárnyán! Úticél: a Vidámság Országá. Ezen az úton Kata néni fog titeket végigkísérni, aki minden nap hoz nektek egy különleges mesét. Fogadjátok ezt szeretettel tőle és tőlem!

Üdvözlettel: A Varázsdoboz lakója

Hogy pontosan ki is a Varázsdoboz lakója, azt nem tudták, Kata néni sem árulta el nekik, de nem is ez volt a legfontosabb. A lényeg, hogy holnap érkezik Kata nénivel a meglepetés mese! Milyen mese és mikor, azt csak Kata néni tudta. Mindenesetre Dani is, Kati is nagyon izgatottan aludt el aznap este, és alig várták, hogy másnap újra felkeljen a nap, mert tudták, hogy Kata néni már délelőtt meg fogja őket látogatni a Varázsdobozával.

Így is történt. A következő napon a vizitét követően Kata néni ismét be-

lépett a kórterembe, kezében a várva várt csillogó dobozzal. A gyerekek izgatottan nyitották ki. Ezúttal Kati fogta az alját, Dani emelte le remegő kezekkel a tetejét, és a dobozban ismét ott feküdt a csillogó papírtekercs. A gyerekek kényelmesen elhelyezkedtek az ágyukban, bekuckóztak a párnák és takarók közé, magukhoz ölelték kedvenc plüssállatukat, Kata néni pedig kibontotta a papírtekercsset, és hozzákezdett az első mese olvasásához. A tekercsen a következő mese állt:

Bolyhos

Egyszer volt, hol nem volt, a réges-régi időkben, amikor még se nagyanyó, se nagyapó, de még az ő apjuk sem élt, egy távoli kis tisztáson, hol emberfia már ezer esztendő óta nem járt, élt egy nyuszicsalád.

Békességben, boldogságban éltek, nyuszimama, nyuszipapa és öt kis csemetéjük. A legkisebb nyuszi, akit Bolyhosnak hívtak, már születésétől kezdve kilógott a testvéri sorból,

mindig kicsit más volt, mint a többiek. Amikor megszületett, akkor is olyan pajkos volt, hogy mire nyuszipapa odaért hozzájuk, Bolyhos bizony már kigurult a nyuszifészekből, mert ész-



revett egy közelben ugrándozó békát, és pörögve-gurulva üldözőbe vette azt. Ha a tisztáson ugrándoztak, előfordult, hogy játék közben Bolyhos beleesett valamelyik gödröcskébe, és a testvéreinek úgy kellett gyorsan a szüleikért sietni, hogy húzzák ki, még mielőtt leszáll az este. Egy erdei sétájuk alkalmával pedig Bolyhos úgy belefeledkezett a napsugarak játékának csodálatába, hogy észre sem vette, hogy útját egy szürke bogáncsszőnyeg keresztezte. A többiek mind kikerülték, ő meg belesétált, és persze, hogy Bagoly doktornál töltötték a nap hátralévő részét. Egy szó, mint száz, Bolyhos egy nagyon szeretnivaló, aranyos nyuszi volt, de örökös ábrándozása és ebből fakadó figyelmetlensége gyakran sodorta őt bajba.

Egy késő őszi napon, amikor az éjszakák már kifejezetten hűvösek voltak, de nappal is egyre ritkábban bújta elő a nap a felhők mögül, a nyuszi-család felkerekedett eseményt keresni. Együtt ment mindenki, mert a tél közeledtével egyre kevesebb harapnivaló került az útjukba. Mindenki figyelmére szükség volt, hogy megtalálják a finomságokat. Indulás előtt nyuszipapa eligazítást tartott. Lelkükre kötötte, hogy maradjanak együtt, ugyanis ebben a hűvös évszakban nemcsak nekik, de a rókáknak is egyre kevesebb a táplálékuk, ezért vigyázni kell nagyon magukra és egymásra is. Legyenek figyelmesek és roppant óvatok!

Bolyhos elhatározta, hogy most aztán nagyon, de nagyon fog figyelni! Betartja nyuszipapa utasításait, nem szakad el a többiektől, és olyan ügyesen fogja keresni az eseményt, hogy mindenki megdicséri. Biztos volt benne, hogy nyuszimama és nyuszipapa nagyon büszkék lesznek rá, hogy végre ő is egy engedelmes, figyelmes nyuszi lesz.

Elindult a nyuszcisalád. Egyesével, egymást követve ugrándoztak az erdőben. Elöl ment nyuszipapa, utána nyuszimama, őket követte sorban az öt kis csemete. Ha valami finomságot találtak, a szüleik kosarába gyűjtötték. Ha valami szokatlan zajt hallottak, figyelmeztették egymást, megálltak és füleltek, hogy mi lehet. Mindig megvárták, amíg elmúlik az esetleges veszély, és csak utána folytatták ismét az útjukat.

Bolyhos is nagyon lelkesen követte a többieket, igyekezett mindent úgy csinálni, ahogy azt a testvéreitől látta. A kosarukat teleszedték, és indultak már hazafelé, amikor Bolyhos az egyik bokor tövében észrevett egy gyönyörű piros almát. „Ez lesz ám a finom csemege” - gondolta. Meg akarta vele lepni a többieket, ezért nem szólt senkinek. Az alma csak néhány nyusziugrásnyira volt tőle, gondolta, hogy odaugrik érte, aztán már vissza is tér a többiekhez. Ez volt a terv. Igen ám, de alighogy az alma közelébe ért, az elgurult. Megállt a következő bokor tövében. Bolyhos utána. Már majd-

nem elkapta, amikor az alma megint elgurult, tovább a következő bokorhoz. Ekkor vette észre Bolyhos, hogy nem egy közönséges almával van dolga; az alma ugyanis egy süni hátán volt, így jutott egyik bokortól a másikig. De ekkor már azt gondolta Bolyhos, hogy bizony neki nagyon kell ez az alma, nélküle vissza nem tér a többiekhez.

A süni azonban másképp gondolta, egyre szaporábban szedte apró lábacskaít. Hamarosan a süncsalád többi tagja is segítségére sietett, és tüskés gombócokként képeztek akadályt a kisnyuszi útjában. Az alma így a sünié maradt, Bolyhos pedig dolgavégezetlenül megfordult, hogy folytassa útját a testvéreivel. Igen ám, de amikor visszafordult, akkor vette észre, hogy a nyuszicalád már nincs sehol. Kereste őket jobbra, kereste őket balra, de nem találta sehol sem a testvéreit, sem a szüleit. Elindult hát egyedül hazafelé. Ment, mendegélt, a nap sugarai már egyre kevésbé sütöttek be a fák levelei között, amikor Bolyhos még mindig úton volt. Tovább folytatta útját, de hamarosan rá kellett jönnie, hogy eltévedt. Nem látott már ismerős fákat, ismerős bokrokat, nem találkozott ismerős madarakkal vagy őzikékkel. Egyre sötétebb lett, Bolyhos pedig egyre jobban elfáradt. Újra útra kelt, de ismét csak az ismeretlen erdő vette körül. Lábai már alig vitték előre, amikor minden erejét összeszedve, még egyszer útnak indult, hátha most

megtalálja a hazafelé vezető utat, de ismét csak a nagy ismeretlenség vette körbe. Végül kimerültem kuporodott egy bokor tövébe. Szomorúan összegömbölyödött, fázott is, éhes is volt.

Hogy szomorúságát elűzze, megpróbálta képzeletében felidézni szüleit és testvéreit. Arra gondolt, amikor együtt fogócskáztak a réten, és milyen nagyokat kacagott, amikor Füles nevű testvére egy gombában megbotlott és végigbukfencezett a patak partján. Eszébe jutott az a kedves emlék, amikor egyik nap nyuszipapa hatalmas répával tért haza: megosztottak rajta mind a heten, és olyan jól laktak, hogy még másnap is alig bírtak mozdulni a nagy pocakjuktól.

Fülében csengett nyuszimama kedves hangja, amikor este hívja őket haza, mondván, hogy vége a játéknak, ideje aludni térni. Otthoni kedves emlékeiből próbált erőt meríteni, hogy ereje legyen újra nekiindulni a hazafelé vezető út keresésének. Lábacskaí azonban már túl fáradtak voltak hozzá. Ekkor eszébe jutott, hogy nyuszimama mindig azt mondta, ha baj van, kérjen segítséget. Igen ám, de kitől? Egyszer csak azonban megpillantott egy halvány fénycsóvát, és ahogy közelebb ment hozzá, egy nagy ajtó állta útját. Már csak arra volt ereje, hogy bekopogjon, aztán kimerülten álomba merült.

Álmában egy meleg, puha kéz felemelte, betakargatta, ringatta. Nagyon



kellemes álom volt. Utána puha takarók közé került, a kéz, amely felemelte, tovább simogatta. Bolyhos már álmában is úgy érezte, hogy sokat erősödik, ideje útra kelni. Ahogy kinyitotta a szemét, akkor vette csak észre, hogy nem is álom volt. Valaki vagy valami tényleg felemelte, és egy puha rongyokból készített fészekbe tette. Előtte kicsi tálka, benne friss víz, mellette pedig apró répaszeletek. Bolyhos nem tudta, hol van. Az ismeretlen hely barátságosnak tűnt, de mégiscsak ismeretlen! Nem akart ott maradni! Megpróbált felállni, de lábai még mindig nem engedelmeskedtek neki. Hiába érezte álmában már elég erősnek magát, sajnos még mindig kimerült volt. Ijedten nézett körbe az idegen helyen. Ekkor a résnyire nyitott ajtón keresztül egy szürke cica dugta be a fejét.

- Miau, jóóó reggelt, kisnyuszi! - nyávogta.

Nyomában megjelent egy apró termetű fehér kutyus, aki kíváncsian szaglászta körbe Bolyhost. Érkezett még egy mókus, egy kismadár, és egy bicebóca őzike is. Sántikálva ment oda az őz a kisnyuszihoz. Szemmel láthatóan nagyon fájt az egyik mellső lába, be is volt kötözve.

Ahogy Bolyhos jobban megfigyelte az állatsereget, mindenkinek volt valami apró sérülése, bár nem olyan szembetűnő, mint az őzikeének. A cicának a fülén volt egy seb, a kutyus is sántított az egyik hátsó lábára, a kismadárnak a

szárnyai sérültek meg egy heves nyári viharban. Egyedül a kismókuson nem látszott semmi, de - ahogy később Bolyhos megtudta - ő már nagyon régóta volt itt, és teljesen meggyógyult a sérüléséből. Az állatok kíváncsian vetették körbe Bolyhost, ő azonban ijedten kuporodott össze. Próbálta olyan kicsire összehúzni magát, ahogy csak tudta. Azt kívánta, bárcsak láthatatlan lenne, vagy eltűnhetne innen egy szempillantás alatt.

Az állatok, látva, hogy nagyon fél tőlük a kis jövevény, kicsit hátrébb húzódtak, és onnan próbáltak vele barátságot kötni. A cica volt közöttük a legcserfesebb, a többieket nem is nagyon engedte szóhoz jutni. Tőle tudott meg Bolyhos mindent a különös állatseregletről és arról, hogy hogyan is került ő ide.

A házban egy ember lakik, ő talált rá a nyuszira az ajtóban, és próbálta kicsit felerősíteni. Egy ember? - csodálkozott Bolyhos. Hiszen az erdőben, ahol ő lakik, még soha nem látott embert. Tényleg jó messzire elkóborolhatott az otthonától! Szülei már meséltek neki az emberekről, de Bolyhos mindig azt hitte, hogy csak a mesékben léteznek. És tessék! Most itt van! Egy ember házában van! Most aztán tényleg megijedt! De szerencsére a kiscica nem hagyta sokáig félni, mert szünet nélkül folytatta a mondanivalóját. Megtudta tőle, hogy közülük mindenkit az ember hozott ide,

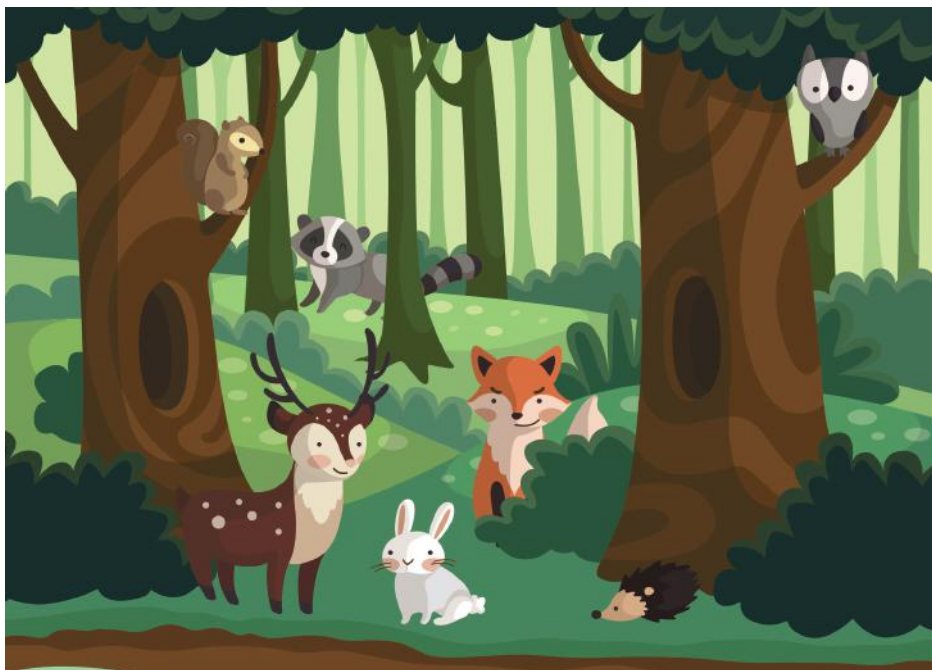
valamilyen sérülés vagy baleset után. Meggyógyította, erősítgette őket, aztán ha már elég erősek voltak, akkor hazaengedte őket, vagy ha akartak, akkor itt is maradhattak. A cica addig-addig beszélt, amíg Bolyhos a hangjától teljesen megnyugodott. Nem tűnt már félelmetesnek az ismeretlen hely, nem félt már az őt körülvevő állatoktól. De továbbra is nagyon fáradtnak érezte magát, és miközben a cica mesélt neki, ő ismét mély álomba szenderült.

Amikor kinyitotta a szemét, a szobában az állatokon kívül ott volt az ember is. Bolyhos ismét ijedten kuporodott össze, de amikor az ember kéz megsimogatta a hátát, az ismerős érzés, amit álmában érzett, teljesen megnyugtatta. Tudta már, hogy érdemes volt segítséget kérni, és itt nem akarja senki bántani. Ivott a friss vízből, megette a répaszeleteket, és érezte, ahogy egyre jobban erőre kap. A következő egy-két napban nagyon sokat aludt, és hamarosan már újra lábra tudott állni. Ahogy megismerkedett az állatokkal, nagyon megkedvelte őket. Sokat játszottak együtt: a cicával jókat lehetett fogócskázni, a kutyussal bújócskázni, a kismókussal ugróversenyt rendeztek, a kismadár pedig gyönyörűen énekelt nekik, és ők boldogan hallgatták.

Nagyon kedves és vidám állatsegítség gyűlt össze a házban, Bolyhos mégis egyre szomorúbb lett. Ahogy szép fokozatosan visszatért az ereje,

úgy nőtt a szomorúsága: nagyon hiányzott neki a családja. Tudta ezt az ember is, érezték ezt az állatok is, és egy szép napon elindultak, hogy megkeressék Bolyhos családját. A kisnyuszi részletesen elmesélte, hogy néz ki a hely, ahol az otthona található. Milyen fák vannak a környéken, mekkora az erdei tisztás, milyen állatok laknak a közelében, hol folyik a patak, ahol fürdeni szoktak, merre található a forrás, ahová friss vízért járnak. Hálával gondolt nyuszimamára, aki ezeket jó alaposan megtanította nekik, hátha egyszer szükségük lesz erre.

Mielőtt elindultak, az ember segítségével megbeszélést tartottak: mindenki megkapta a feladatot, hogy mivel tudja Bolyhost segíteni. A kismadár a levegőből figyel, hogy ismerős helyre tévednek-e. A mókus fáról-fára ugrálva keresi az ismerős fákat. A kiskutya kitűnő szaglásával segít Bolyhosnak, a cica és Bolyhos pedig együtt kutatnak ismerős jelek után. Így együtt, egy csapatként vágtak neki a hatalmas erdőnek, és Bolyhos elhatározta, hogy most aztán tényleg nagyon fog figyelni a többiekre is, magára is! A kismadár a levegőből mutatta az utat, a mókus a fákról irányította, hogy mikor-merre kanyarodjanak, a kutyus pedig ugatott, ha a szimata jelzett. Egész nap úton voltak, de estére elérték az ismerős tisztást, amelynek szélén a nyuszicsalád lakott. Amikor Bolyhos meglátta az ismerős nyuszifészkét, boldogan



rohant a családjához. Útközben belelépett egy gödörbe, de olyan lendülettel mászott ki belőle, hogy majdnem elsodort egy süncsaládot, végül egy faágban megbotolva buk fencezett be a nyuszifészekbe. A testvérei ijedten ugrottak fel, de amikor meglátták elveszettnek hitt testvérüket, boldogan ugráltak körbe. Nagyon-nagyon

örültek, hogy Bolyhos hazatért! Az új barátait estére vendégül látták, a nyuszi otthonában töltötték az éjszakát mindannyian. Másnap útra keltek, de ha tehették, ezentúl újra és újra meglátogatták barátjukat. Bolyhos pedig soha nem felejtette el az erdei kalandját és újdonsült barátai segítségét.

- Itt a vége, fuss el véle - fejezte be a meseolvasást Kata néni. Összetekerte a csillogó papírlapot, visszatette a Varázsdobozba, és érdeklődve nézett a két gyerekre. Szemmel láthatóan nagyon tetszett nekik a mese, de most máshol jártak a gondolataik. Talán az

erdőben a kisnyuszínál? Talán otthon a családnál? Dani az ablakon nézett kifelé, Kati a fal felé fordulva feküdt, magához szorítva kedvenc plüssnyusziját. Kata néninek most tűnt fel, hogy mindkét gyereknek egy-egy nyuszi az alvótársa. Talán nem véletlenül került

elsőként ez a mese a Varázsdobozba? Ezen szívesen töprengett volna, de vissza kellett térnie a munkájához. Megsimogatta a két kisgyerek buksiját, megígérte nekik, hogy holnap újra meglátogatja őket a következő meglepetés mesével, majd elbúcsúzott a gyerekektől.

Dani és Kati a nap hátralévő részében nagyon sokat beszélgettek Bolyhosról. A kisfiú elmesélte, hogy egyszer ő is eltévedt, és a szomszéd bácsi szemfülességének köszönhetve, hogy hazatalált a családjához. Katinak is nagyon tetszett a mese, és elhatározta, hogy gyurmából megformázza a szereplőket. Dani el sem tudta képzelni, hogyan lehet úgy gyurmázni, hogy közben nem lát. Szerencsére Kati nagyon szeretett beszélni, így Dani hamarosan erre is megkapta a választ. Gyurmázás közben Kati elmondta, hogy bár a szemével nem lát, de - ahogy ő fogalmazott - helyette „a kezével lát”. Amikor valamit meg szeretne ismerni, többször is végigtapogatja, és a fejében kialakul egy kép arról, amit „lát”.

Gyurmázni is így tud. Elképzeli, amit szeretne, aztán a kezei megformázzák – tapintás alapján pedig Kati mindig tudja, hogy jól sikerült-e a figura.

Ahogy sorra elevenedtek meg a mese szereplői Kati ujjai között, Dani egy idő után már nem is csodálkozott ezen, csak várta a következő meseszereplő születését. Hamarosan ott sorakozott az asztalon a nyuszicsalád, a mókus, a cica, a kismadár, a kutya, a sántikáló őzike. Középen persze Bolyhos ült. Amikor a szüleik megérkeztek hozzájuk, nekik is el tudták mesélni a kisnyuszi történetét.

A következő napon Kata néni csak délután jött dolgozni, ezért a gyerekek egész nap izgatottan várták, hogy vajon mit rejt most a Varázsdoboz. Kata néni már biztos tudja! Vacsora után meg is érkezett a csillogó dobozzal. Sejtelmes mosolya elárulta, hogy ő már tényleg tudja, miről fog szólni a mai mese. A két gyerek kinyitotta a dobozt, Kata néni kivette a fényes tekercset, és elkezdte olvasni a rajta lévő mondatokat:

Kedves Kati és Dani!

Remélem, tetszett nektek Bolyhos, a kisnyuszi története. Ma egy újabb szeretnivaló kisállat történetét szeretném nektek elmesélni. Igaz, nem is olyan kicsi ez az állat. De annál inkább szeretnivaló... Ismerkedjetek hát meg Mandulával! Jó szórakozást kíván nektek:

A Varázsdoboz lakója

Kata néni ránézett a gyerekekre, és amikor látta, hogy mindketten készen állnak a mesehallgatásra, elkezdte a történetet:



Mandula a gyerekek kedvence

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lovastanya. Hatalmas volt ez a tanya, sok gyönyörű ló élt az istállóban. Gazdáik, Pista bácsi és Ica néni évtizedek óta lovak gondozásával foglalkoztak.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lovastanya. Hatalmas volt ez a tanya, sok gyönyörű ló élt az istállóban. Gazdáik, Pista bácsi és Ica néni évtizedek óta lovak gondozásával foglalkoztak. Már az ő szüleik is lótenyésztők voltak, ebbe nőttek bele, természetes volt hát számukra, hogy felnőve ők is lovakkal foglalkozzanak. Ismerték a lótenyésztés csínját-bínját, a lovak minden rezdüléséből tudták, hogy éppen mire van szükségük. Szerették a lovakat, és ami legalább ugyanolyan fontos, kiválóan értettek a lovak nyelvén. Ezért a lovak is nagyon szerették őket. A gazdaságuk évről évre egyre nagyobb lett. Lovaik szépségversenyeket nyertek, lovasversenyeken értek el dobogós helyezést, a fogathajtó versenyeken szinte mindig a legjobbak között végeztek. Messze földön híres lovarda volt az övék, ahol nemcsak szép, de rendkívül tehetséges lovak születtek. Pista bácsi és Ica néni jogosan voltak büszkéek a lovaikra.

Egyszer a lovarda leghíresebb lovának, Szikrának, kiscsikója született. Szikrának nem ez volt az első kiscsikója, előtte már született egy, amelyik egész fiatalon lóversenyt nyert, és egy másik, amelyik lovasával régóta díj-

ugrató versenyeken vett részt. „Híres család a miénk!” - mondogatta mindig büszkén Szikra a lovasudvar többi lakójának. Érthető hát, hogy izgult mindenki, amikor híret vették, hogy Szikrának újra kiscsikója fog születni. Találgattak az állatok, de találgatott maga Pista bácsi és Ica néni is, hogy vajon ez az új jövevény miben lesz kimagasló. Lehet, hogy ő lesz a következő fogathajtó bajnokság hőse? Lehet, hogy ő lesz a következő lovas szépségverseny győztese?

Hamarosan megszületett a várva várt kiscsikó. A Mandula nevet kapta, mert már születése után olyan gyönyörű barna színe volt. Alighogy világra jött, meg is próbált lábra állni. „Igazán elszánt, erős csikó!” - gondolta Pista bácsi. Először nem sikerült neki, de gazdái nem aggódtak, mert tapasztalt lovasként tudták, hogy egy-két órán belül kell felállni a kicsinek, van még hát ideje. Két óra múlva Mandula újra próbálkozott, de akkor sem sikerült neki. Ica néni masszírozni kezdte a lábacskaikat, ahogy azt egy állatorvostól korábban látta. Pista bácsi gyógynövényekből készített kenőcsöt, azzal kengették Mandula testét. A lovacska azonban továbbra sem tudott lábra

állni, hívni kellett hozzá az állatorvost. Jött is a doktor hamarosan, és sok-sok vizsgálat után megállapította, hogy valószínűleg Mandula hamarabb született a kelleténél, ezért gyengék még a lábai. Koraszülött kiscsikó? - ilyen-
nel még nem találkozott sem Pista bácsi, sem Ica néni, pedig sok-sok ló megfordult már az udvarukban. Nem tudták, mitévők legyenek. Szerencsére a doktor tudta. Ellátta őket hasznos tanácsokkal, a szükséges gyógykezelésményekkel, és megnyugtatta Ica néniéket, hogy az ő szakértelmükkel és gondoskodó szeretetükkel Mandula bizonyára nagyon szépen fog fejlődni. „A lehető legjobb kezekben van ez a kiscsikó” - búcsúzott a doktor.

Pista bácsiék Szikrával együtt valóban nagy odaadással, lelkiismeretesen gondozták Mandulát, mindent megtettek a fejlődése érdekében. A lábacska-
it sokszor kengették saját készítésű gyógynövényes kenőcsökkel, Ica néni gyakran masszírozta az izmait, Szikra folyamatosan taníttatta, bátoríttatta. Mandulát nagyon szerették a gazdái, nagyon szerette a lovasudvar többi lakója is. Kicsit lassabban fejlődött, mint a többi hasonló korú lovacska, de Pista bácsiék szerető gondoskodásának köszönhetően szinte mindenben utol-
érte a többieket. Szinte mindenben... Ugyanis Mandula mindig egy kicsit kisebb, mindig egy kicsit ügyetlenebb volt, mint a kortársai. Egészen kicsi





csikó korában ezt ő még nem vette észre. Ahogy telt-múlt az idő, a többieket elkezdtek versenyekre vinni, lovasaikkal együtt dolgozhattak. Mandula úgy érezte, hogy mindenféle érdekes kalandokban van részük. Ő is szeretett volna ezekben részt venni! Gazdái próbálkoztak is vele, de a lovasoktól sokszor megijedt, vagy nem bírta volna őket megtartani. A versenyekhez túl lassú volt. Olyan verseny is akadt, ahol azért nem engedték elindulni, mert nem nőtt elég nagyra. Szeretett volna dolgozni, de a földeken is erősebb lovakra volt szükség. Mandula ezért egyre inkább úgy érezte, hogy ő semmiben sem tud ügyes lenni. Szikra szomorúan látta kiscsikója elkeseredését. Szeretett volna neki segíteni, de ő sem tudta, mitévő legyen.

Egy napon látogatók érkeztek a lovasudvarba. Pista bácsi és Ica néni már napokkal előtte izgatottan készülődtek. Kitakarították az istállókat, lekaszálták a füvet, előző nap megállás nélkül sütöttek-főztek. Az állatok nem tudták mire vélni ezt a nagy sürgés-forgást. Elég sok látogató megfordult már náluk, de a gazdáik mégsem izgultak soha ennyire. Aztán a legidősebb, legbölcsebb lótól megtudták, hogy egy óvodás csoport fog érkezni hozzájuk. Sok kis óvodás, az óvó nénijükkel. De nem csak ezért van ám a nagy izgalom! Pista bácsi és Ica néni unokái is az ovisok között lesznek! A kisunokák ovis társai jönnek, nagyon fontos hát, hogy minden rendben legyen.



Hangos gyerekzsivaj közepette érkezett meg az óvodásokat szállító lovasszekér. A gyerekek vidáman énekeltek, kacagtak, mókáztak, amíg a lovastanyára vezető úton zötykölődtek. Már az utazás is igazi élmény volt számukra, hiszen mindannyian a közeli nagyvárosban laktak, ahol kutyát és macskát is elég ritkán láttak, nem hogy lovasszekeret! A kocsiról leugrálva rohantak volna az istállóba, de az óvó nénik gyorsan összeretelték őket. Megbeszélték, hogy a lovak nagyon érzékeny állatok, ezért a közelükben nagyon fontos néhány szabályt betartani! Nem szabad hangoskodni, futkározni! Fontos, hogy a lovat mindig csak szemből lehet megközelíteni, mert ha hátulról közelítenek hozzá, megugrik és megrúghat -sorolták az óvó nénik a szabályokat. Eközben a lovak - akik tehették - kíváncsian kukucskáltak ki az istállóból, hogy mi is történik odakint. A messzebb lévő lovak pedig a társaiktól próbálták megtudni, hogy mit csinálnak a gyerekek. Minden állat nagyon izgult, nagyon várták a gyerekek érkezését. Ica néniék unokáit már ismerték, de most kíváncsian várták a találkozást a barátaikkal is. Mandula még nem találkozott a gyerekekkel, kicsit félt is tőlük, ezért inkább a háttérbe húzódott.

- „Egyébként is, nekem biztos nem lesz feladatom, mert nem vagyok elég ügyes hozzá” - gondolta szomorúan.

Délelőtt a gyerekek megismerkedtek a lovarda életével. Sorra járták az

istállókat, segíthettek Ica néniéknek a lóápolásban, megetethették az állatokat, majd ezután következett a nap legizgalmasabb része: mindenki lovagolhatott, egyesével tehettek egy kört a karámban.

Ebéd után az óvó nénik elmondták Ica néniéknek a látogatásuk másik célját is: az óvoda szeretne örökbe fogadni egy lovat. Az a vágyuk, hogy legyen egy saját lovuk, aki itt lakik a lovardában, hiszen egy óvodában nincs megfelelő hely egy lónak. De szeretnék, ha mégis lenne saját lovuk, akit bármikor meglátogathatnak, és akit elvihetnek az óvodai rendezvényekre. Ezt a gyerekek is most hallották először, és örömmükben akkorát kurjantottak, hogy egy-egy ijedősebb ló majd' kirúgta az istálló oldalát.

A délutáni programok nagy része tehát a lovakkal való alaposabb ismerkedésről szólt. Az óvó nénik a gyerekekkel és Pista bácsiékkel együtt szerették volna kiválasztani, hogy melyik ló a legalkalmasabb az óvodai szerepre. Ha a lovakat kérdezték volna, bizony mindegyik szeretett volna menni! Nagyon jól érezték magukat a gyerekekkel. Jól esett nekik a sok figyelmesség, a rengeteg simogatás, szerették, ha kényeztetik őket. Sok finomságot kaptak a gyerekektől, és megszámlálhatatlan mókában volt részüik. Elképzelték, hogy milyen jó lesz majd, ha ez máskor is megismétlődhet, vagy ha meglátogathatják a gyerekeket az óvodában.



Aztán eljött a várva várt pillanat. Nem volt könnyű döntés, mert a lovarda minden lakója nagyon kedves, barátságos állat volt. Hosszas tanácskozás után azonban mindannyian egyetértettek a döntésben:

- Mandulát szeretnénk örökbe fogadni! - jelentették ki a gyerekek egyhangúlag. A kiscsikó először nem is értette. Azt gondolta, hogy biztos rosszul emlékeztek a névre. Értetlenül nézett körbe, de az egyik vörös hajú, copfos kislány odalépett hozzá, megsimogatta, és a nyakába akasztott egy medált, amin ez állt: „A Manóvár Óvoda örökbefogadott lova”. A gyerekek egymás szavába vágva lelkendeztek:

- „Pont egy ilyen kisméretű lovat szerettünk volna!”

- „Nagyon jó, hogy Mandula nem olyan gyors, mint a többiek, mert lehet, hogy akkor néhány óvodás félne tőle.”

- „Nagyon tetszik a csendessége, nyugodtsága!”

És nem győzték sorolni, hogy miért pont Mandula a legalkalmasabb arra, hogy a Manóvár Óvoda saját lova legyen. A kiscsikó csak hallgatta, hallgatta a gyerekek lelkendezését, és legszívesebben örömkönnyekeket hullajtott volna. „De azt azért mégsem teheti meg az óvoda saját lova, még félreértene a gyerekek”- gondolta büszkén. És örömeiben akkorát ugrott, hogy még Szikra is elcsodálkozott rajta, hogy ilyen tud a kiscsikója. Mandula este arra gondolt, hogy élete legszebb napja volt ez a mai, de biztos, hogy még rengeteg ilyen csodás nap vár rá az óvodában. Ezen az estén életében először gondolt hálásan arra, hogy milyen különleges dolog is lehet, hogy nem nőtt olyan nagyra, mint a többiek.

Kata néni összetekerte a fényes papírtekercset, és visszatette a Varázsdobozba. A két gyermek arcán látott, hogy nagyon szurkoltak Mandula sikerének Kati azon gondolkodott, hogy ő talán ismer is egy Mandulához hasonló lovat. Az biztos, hogy ha hazamehet a kórházból, első dolga lesz meglátogatni a lovardát, hátha megtalálja a saját Manduláját! Kati néni elbúcsúzott a két gyerektől. Későre járt már, ideje volt lefeküdni. Betakargatta őket, megsimogatta a buksijukat, majd

csendben behúzza maga után az ajtót. Ezen az éjszakán Kati álmában tényleg megtalálta a saját Manduláját, akivel életre szóló barátságot kötött, Dani pedig arról álmodott, hogy az ő óvodája is ellátogat egy tanyára, ahol a lovak és egyéb állatok mellett traktorok, kombájnok serege sorakozik.

A következő napon mindkét gyermek családjá már korán reggel el tudott jönni látogatóba. Ennek nagyon örültek, mert Kata néni megint délután dolgozott, és sokat kellett várni

az újabb mesére. Nagyon örömteli várakozás volt ez. A szülők meghatódva látták, hogy Katit és Danit is mennyire elvárásolta Kata néni meséje. „A Varázsdoboznak tényleg mágikus ereje van” - gondolták mosolyogva, és szívből hálásak voltak Kata néninek a sok meglepetésért. Az együtt töltött időben a gyerekek egymás szavába vágva mesélték az újabb történetet, a testvéreik kíváncsian hallgatták Mandula meséjét. Így történt, hogy Kata néni következő meséjét nemcsak Kati és Dani, de testvéreik is izgatottan várták.

Előtte azonban néhány vizsgálatra még el kellett menniük. A köhögése miatt Daninak csináltak egy mellkasröntgent. Szerencsére most Anya is a kórházban volt, mert Dani először nagyon megijedt, amikor meghallotta a doktor bácsi szavait. „Röntgen? Az meg mi lehet? Nagyon ijesztően hangzik!” - mondta Dani az édesanyjának. Nem emlékezett rá, hogy valaha hallotta volna ezt a szót. Anya elmesélte, hogy amikor Dani kicsi volt, csináltak már neki ilyen vizsgálatot, csak olyan régen volt, hogy nem emlékszik rá. Be kell menni egy besötétített szobába, ahol ugyan nincs teljesen sötét, lehet látni valamennyit, de nem ég a villany, és az ablakokat is besötétítik. Erre azért van szükség, hogy a gépek megfelelően tudjanak működni. Röntgenezni szinte minden testrészt lehet. Egyszer például a legidősebb bátyja, Laci megsérült kirándulás közben. Megcsúszott

egy kövön, és estére bedagadt, csupa kék-zöld-lila folt lett a lába. Anyáék bevitték a kórházba, ahol megröntgenezték, hogy megnézzék, el van-e törve. Ugyanabban az elsötétített szobában volt, ahová most Dani is menni fog. Csak most neki nem a lábát fogják megvizsgálni, hanem a mellkasát a köhögés miatt. Annak idején Lacinak is, és most Daninak is, egy hosszú asztalra kellett feküdnie, ahol egy nagy géppel fogják lefényképezni. Olyan az egész, mint egy fényképezőgép, csak sokkal-sokkal nagyobb, és nem egy egyszerű fényképet csinál. Nagyon érdekes lesz, mert olyan, mintha fényképezés közben át is világítaná Dani testét. Amikor Laci lábát röntgenezték, akkor a felvételen a csontjait lehetett látni. Most Dani tüdejét fogják megvizsgálni, az lesz majd a felvételen, meg persze látszódnak fognak a körülötte lévő csontok is.

Mire Anya befejezte a röntgenfelvételtől való mesélést, Dani félelme már el is múlt. Tudta, hogy mi vár rá a vizsgálat alatt, így amikor belépett a sötét szobába, persze izgult egy kicsit, de már egyáltalán nem félt. Utána pedig alig várta, hogy elmesélhesse Kata néninek, hogy milyen bátor fiú volt.

Amíg Dani a röntgenszobában volt, Katinak is el kellett mennie egy újabb vizsgálatra, hogy kiderítsék, miért is fáj a keze és a lába. Egy kedves doktor nénihez került, aki a vizsgálat alatt nagyon sokat beszélt hozzá. Mindig



elmondta, mi következik, és mit-miért csinál. Ez nagyon tetszett Katinak, mert így nem félt már annyira a vizsgálattól. A doktor néni végigkopogtatta a csontjait, hajlítgatta a kezét, lábát. Még a hátát is megvizsgálta, hogy az ott lévő csontok fájnak-e. A vizsgálat végén megnézte a vérvétel eredményét is, aztán elmondta Katinak, hogy nincs nagy baj, egy vírusfertőzés miatt szokik fel időnként a láza és érez fájdalmat. Valószínűleg hamar meg fog gyógyulni, de most egy injekciót kell kapnia, hogy hamarabb meggyógyuljon. Ezt Kati nem igazán értette.

- Mi az az injekció? – kérdezte.
- Szuri - ismételte meg a doktor néni, így már Kati is értette.

Persze egyáltalán nem örült neki, egy kicsit félt is. Még szerencse, hogy a kedvenc plüssnyusziját magával hoz-

ta a kórteremből. Vele minden sokkal könnyebb. Magához szorította a nyuszit, az egyik nővérke pedig beadta neki a fájdalomcsillapító injekciót. Olyan ügyesen szúrta meg, hogy Kati észre sem vette, hogy végeztek. Meg persze a plüssnyuszija is sokat segített neki, és az is megnyugtatta, hogy tudta, ettől hamar meggyógyul, és hazamehet a családjához.

Este, amikor megérkezett Kata néni, kezében a várva várt csillogó dobozzal, a gyerekek elmesélték neki, milyen mozgalmas és zsúfolt napjuk volt, sok vizsgálattal, de szerencsére még több látogatóval. Kata néni megdicsérte Danit és Katit a bátorságáért, majd a Varázsdobozból előkerült a szokásos fényes papírtekercs, rajta az elmaradhatatlan üzenettel:

Kedves Kati és Dani!

A mai napon egy újabb meglepetés mesét hoztam számotokra. A jó hírem az, hogy nem csupán Kata néni, de mások is szeretnének nektek örömet szerezni, a kórházban töltött napokat felvidítani. Ezért a mai napon egy veletek majdnem egykorú kislány meséjét hoztuk el hozzátok. Fogadjátok szeretettel! Jó szórakozást kíván hozzá:

A Varázsdoboz lakója

A tekercsen a következő mese állt:

A három kicsi dínó

Balázs vagyok. Hétéves. És egy titkot fogok nektek elárulni. Nagyon nagy titkot. Anyukám nem is meri elmondani senkinek. Ezért leírom:

Balázs vagyok. Hétéves. És egy titkot fogok nektek elárulni. Nagyon nagy titkot. Anyukám nem is meri elmondani senkinek. Ezért leírom:

Él nálunk három kicsi dínó: Piti, Pata és Pötyike.

Piti az enyém, Pata Zsombié, Pötyike Ákosé. Piti csíkos, Pata zöld, Pötyike pedig mindenféle: zöld sárga csíkkal és pöttyös hassal. Azért, mert Ákos, a kistestvérem mindig utánoz minket. De hát ő még csak ötéves, így ez teljesen érthető.

Az egész furcsa történet úgy kezdődött, hogy nyaralni készültünk. Amíg anyáék csomagoltak, mi kézműveskedtünk. Zsombor is ott volt, a legjobb barátom. Dinoszaurszt rajzoltunk, ragasztottunk rá pöttyöket, csíkokat, és ki akartuk vágni. De anya sürgetett, hogy induljunk végre, mert késő éjszaka lesz, mire odaérünk. Így hát félbehagytuk a körbevágást. Elutaztunk a Balatonra, a papírokat persze otthagytuk az asztalon. A balatoni nyaralás után a nagymamáékhoz mentünk, így sokáig távol voltunk, s mire hazaértünk, a papírdínók eltűntek. Mintha valaki körbevágta volna őket! Csak az üres helyük tátongott az asztalon. A szobanövényeknél viszont valami

mozgott. Nagyon meglepődtünk! Ott ugrándozott három kicsi színes dinoszaursz a virágcserepek között. Nagyon aranyosak voltak. Három tündéri mesefigura a lakásban! Olyan hatalmas öröm ért minket, hogy a papírdínók életre keltek! Mi több, még beszélni is tudtak!

Hamar kiismertük a szokásaikat. Befogadtuk őket. Másoknak kutyáik, macskáik, halaik vagy éppen papagájuk van, nekünk dinoszaurszunk. Ráadásul három!

A kicsi papírdínók azóta is nap-hosszat a szobanövények között ugrálnak. Amikor hazaérünk, játszunk velük. Kivisszük őket sétálni, hancúrozunk a lakásban, képeskönyvet nézegetünk, új szavakat tanítunk nekik. Ha kimegyünk, rájuk adjuk a ruhákat, amiket varrtunk. Egyszer még papírruhát is hajtogattam nekik.

A legjobban azt szeretem, amikor este játszhatunk velük a fürdőkádban. Mivel papírból készültek, ezért vigyázni kell a vízzel. Kis hajókra tesszük őket, nehogy elázzanak. Ezt ők is nagyon élvezik. Hajókáznak a tengeren. Egymáshoz úsztatjuk őket a testvéremmel, persze vigyázunk, nehogy felboruljanak. Fürdőhabot sem használunk, hiszen abban könnyen elvesznének.



Piti, Pata és Pötyike minden reggel odaülnek az asztalhoz és együtt reggelizünk. Nekik is van kis tányérjuk, mindig abból esznek. A kedvencük a sütemény, de anya azt mondja, azt ne adjunk nekik vagy csak nagyon keveset. Ők mégis csak növényevő dínók, fogyasszanak csak növényeket: magvakat és gyümölcsöt. Azért mi titokban csokis müzlit is adunk nekik jutalomfalatként. Persze, mivel icipicik, csak nagyon keveset kérnek. Piti és Pata araszyi, Pötyike néhány centiméteres.

Amikor felkelnek, a két nagyobacska minden reggel odaugrál az asztalhoz. Alighogy elkezdünk reggelizni, meghalljuk Pötyike hangját is:

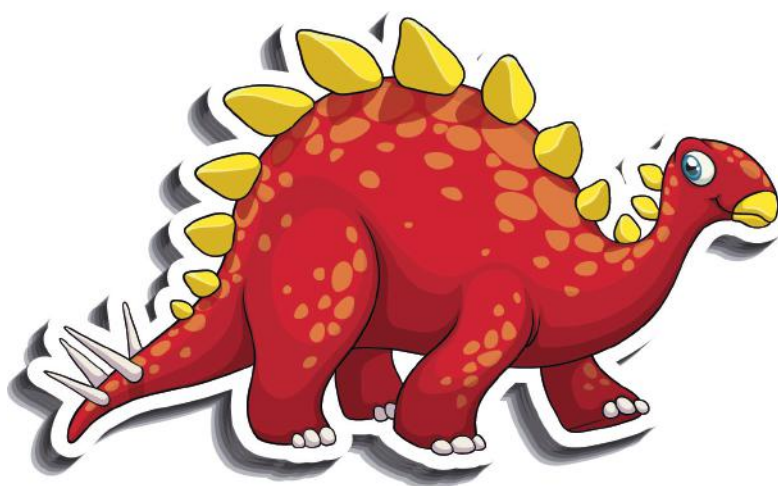
- Sziasztok! Felébredtem!

Ez azt jelenti, menjünk, hozzuk ide az asztalhoz. Persze szívesen csináljuk, hiszen parányi. Csak néha a nagytest-

véreit sajnáljuk, mert a legkisebb állandóan megkéri őket valamire akkor is, ha egyedül is meg tudná oldani a dolgot. Pata és Piti mindig segítenek neki. Meg Ákos is vagy anya. Aki éppen a közelében van, Pötyike attól kér segítséget.

Nagyon sokszor hallunk ilyen mondatokat: „Piti, segíts, nem tudok leugrani a radiátorról! Piti félek, fogd a kezem! Ákos, vigyél, fáj a lábam! Pata, játsszál velem! Piti, nem tudok felmászni a virágcserepre! Sötét van, kapcsoljatok villanyt! Ákos, törd el nekem a kekszet!”

Pötyike valóban kisebb, mint a többiek, és nem is nagyon akar próbálkozni, hogy egyedül megcsináljon bármit. Kicsit emlékeztet a kistestvéremre, Ákosra. Ő is szeret inkább engem megkérni arra, amit már egyedül is meg



tudna csinálni. Anyukám azt szeretné, ha én mindig segítenék Ákosnak. Segítek is, de azért nem mindig. Anya például mindig velem kapcsoltatja le a villanyt az esti mese után. Érthető, hogy régen engem kértek meg, mert Ákos még pici baba volt, állni se tudott, hamar elaludt. De az öcsém ma már öt éves, és mégis én kapcsolom le a lámpát! Remélem, egyszer majd Ákos is elég bátor lesz ahhoz, hogy egyedül megcsinálja!

Egy napon szokatlan dolog történt. Piti és Pata korán felébredtek és kikéredzkedtek játszani az udvarra. Gyönyörű reggel volt, szikrázott a nap-sütés a frissen hullott havon. Amikor felébredtünk, mi is kimentünk a testvéremmel hóembert építeni. Jött apukám is. Nagy családi móka kezdődött.

Építettünk hókutyát a hóembernek, tettünk elé még hócsontot is. Sokáig kint voltunk, nem is éreztük a hideget.

Eközben Pötyike felébredt a lakásban. Édesanya a gyerekszobában vasalt, és csendben figyelte, mi fog történni a nappaliban. Az volt a terve, hogy úgy tesz, mintha nem is lenne ott, és csak végső esetben fog beavatkozni. A legkisebb dínónk úgy hallotta, hogy mindannyian kint vagyunk az udvaron. Kiabált, hívott minket, de nem válaszolt senki. Várt. Egyszer csak nagyon éhes lett, és ott látta a reggelit az asztalon. De az bizony messze volt! Csak nézte vágyakozva... „De jó lenne azt a kis müzlit megenni ott a tányéron! De még azzal az almacsutkával





is beérném! Csak egyszer kerüljek le oda!” – gondolta. Nézte, nézte az alatta tátongó mélységet. Nincsen, aki segítsen. Valamit ki kell találni. De mit?

Nagy lendületet vett, de nem mert leugrani. Szárnyként csapkodott a mellő lábaival, de nem tudott felrepülni. Ásni kezdett, de nem tudott lent kibújni a virágcserepből... Függeszkedett a cserép oldalán, de nem merte elengedni.

Végül megtalálta a megoldást. Az egyik szobanövény nagy és hosszú levelét csúszdának használva lehuppant a radiátorra. A fűtés azonban bekapcsolt, és a fűtőtest egyre melegebb lett a talpa alatt. Nem időzhetett sokáig. Cselekednie kellett.

Ekkor már anya is majdnem előjött a szobából. De csak az előszobába lépett és letekerte a fűtést. Elhatározta, hogy elszámol tízig, és utána leveszi Pötyikét a radiátorról. De erre nem volt szükség. Még háromnál se tartott, mikor a kicsi dínó a függönybe kapaszkodva lemászott a talajra. Kis körmei folyton beleakadtak a sárga tüllbe. Végre lent volt a parkettán. Igen ám, de a pocakja még mindig korgott, a reggeli most meg túl magasan volt. Mérgeesen morgott magában. Ekkor támadt egy ötlete. Bement a fürdőszobába, és minden erejét összeszedve kihozta a hosszú nyelvű seprűt. Az asztalnak támasztotta, és fölmászott rajta. Nagyon

kifáradt. Mikor kicsit megpihent, neki látott eszegetni.

Mi Ákossal, Apával és a másik két dínóval teljesen átfázva mentünk be a lakásba a játék után. És akkor olyan dolgot láttunk, aminek nagyon megörültünk: Pötyike az asztalon ülve reggelizett!

- Megvan, megvan, megcsináltam! Nagyon féltem tőle, de sikerült! – kiáltotta.

- Hogy kerülsz ide, Pötyike?

Pötyike hadarva elmondta kalandos útját. Vele együtt örültünk, hogy ilyen ügyes volt, egyedül is sikerült megoldania a feladatot. Ekkor anya is kilépett a gyerekszobából, és csak a szemével intett: ne áruljuk el Pötyikének, hogy ő minden lépését figyelte.

A legkisebb dínó ezután mindig egyedül közlekedett. Élvezte, hogy önállóan is meg tud oldani dolgokat. Sokat neveltünk furfangos megoldásain, de persze nagyon örültünk, hogy ilyen ügyesen próbálkozik.

Egyik nap az esti mese után már majdnem elaludtam. A villany még égett. Egyszer csak azt éreztem, hogy valaki mozgolódik mögöttem. Ákos volt, a kistestvérem, és lekapcsolta a lámpát. Egyedül! Úgy látszik, Pötyike neki is példát mutatott. Igazán büszke voltam rá! És biztos, hogy Piti, Pata és Pötyike is boldogan kukucskáltak ki a szobanövények levelei közül, amikor látták Ákos bátor tettét.

Dani és Kati nagyot nevettek a három kicsi dinoszaurusz meséjén. Igazán vicces fiú lehet ez a Balázs, hogy ilyen mesét tudott nekik küldeni. Szinte már el is felejtkeztek minden fájdalomkról, betegségükről. Persze, csodálatos dolog lenne otthon a családdal tölteni ezeket a napokat, de ha már itt kell lenniük, legalább érezzék jól magukat. Kata néni Varázsdobozának köszönhetően pedig egyre vidámabban teltek a napjaik.

Piti, Pata és Pötyike meséjén felbátorodva ők is elmesélték egymásnak és Kata néninek, hogy mikor kerültek hasonló helyzetbe. Este, amikor Kata néni elbúcsúzott a gyerekektől, Kati és Dani elhatározták, hogy Balázshoz hasonlóan ők is szeretnének mesét írni.

Az az ötletük támadt, hogy másnap egymásnak fognak mesélni. Egy-egy meglepetés mesét! Miért is ne? Igazán jó mókának tűnik. Azzal az örömteli várakozással hajtották álomra a fejüket, hogy másnap egymást is meglephetik a saját meséikkel. Nehezen tudtak elaludni, egyik ötlet követte a másikat.

Dani végül egy traktoros mesét választott, hiszen nagyon hiányoztak már neki az otthoni járművei. Kati azonban még másnap reggel sem tudta eldönteni, hogy melyik történetet válassza, így kettőt is mesélt Daninak: egyik mesét egy plüssmackóról, a másikat pedig egy kistünderről.

Hallgassátok szeretettel a Dani és Kati meséit:

Az igazi győztes

Egyszer volt, hol nem volt, egy mesebeli játékgyárban volt egy kicsi piros traktor. Akkor volt, hogy elfért a tenyeremben. Elöl volt egy markolólapátja, hátul pedig utána lehetett akasztani egy utánfutót.

Egyszer volt, hol nem volt, egy mesebeli játékgyárban volt egy kicsi piros traktor. Akkor volt, hogy elfért a tenyeremben. Elöl volt egy markolólapátja, hátul pedig utána lehetett akasztani egy utánfutót. Nagyon szép traktor volt, de mégis ott porosodott már régóta a játékgyár raktárában. Nem került át a játékboltba, ugyanis amikor elkészült a gyárban, leesett az asztalról, és eltörött a markolólapátja.

A játékkészítő mester gyorsan megjavította, de mégsem akarta senki megvenni, mert a tetején lepattant róla a festék. Hiába festették le, nem volt olyan fényes piros, mint a többi helyen. Így egy foltos traktor lett belőle. Foltos volt és szomorú.

Egy napon a játékok szokásos évi bajnokságát rendezték meg, sok-sok versenyszámban mérték össze az ügyességüket. A kismackók málnaevő



versenyt rendeztek, a babák énekversenyt, a vonatok erőversenyt, és sorolhatnánk még sokáig, mi mindenben mérték össze a tudásukat. A játéktaktorok homokrakodó versenyt rendeztek, a feladat az volt, hogy ki tudja a legrövidebb idő alatt a kisteherautóra pakolni a kupacnyi homokot. Ebben az évben azonban a traktorok közül nagyon sokan megbetegedtek, nem tudtak részt venni a megmérettetésen. Az egyiknek a kerekével volt baj, a másiknak a motorjával, a harmadiknak folyton bepárásodott az ablaka. Ki tud most részt venni a bajnokságon? Ki fogja képviselni a játékgyárat?

Ekkor a legöregebb, legbölcsebb traktornak eszébe jutott a raktárban porosodó kistraktor. Ő először nem akarta elvállalni, de a társai kérésére elindult, hogy a többi játékgár járműveivel összemérje a tudását. Nem hitte, hogy sikerülni fog, a többi traktor azonban biztatta. „Ügyes leszel! Sikerülni fog!” - túlkölték neki, amint a kicsi piros traktor kigördült a játékgár raktárából. Sietnie kellett, mert a verseny hamarosan kezdődött, nem akart lemaradni róla. Amikor elindult, még nagyon izgult, de ahogy közeledett a bajnokság helyszínéhez, egyre inkább a büszkeség kerítette hatalmába. „Ő,





a kicsi, foltos traktor, egy igazi versenyen fog részt venni! Hajrá!”-gondolta.

A nagy tölgyfa alatt azonban hangerős kiáltásra lett figyelmes. A jártékgyárból érkező emeletes busz volt.

Az aprócska babákat szállította az énekversenyre. A kanyarban sajnos megcsúszott egy picit, és az első két kereke beleragadt a sárba. Bárhogy is próbálkozott, nem tudott tovább indulni. Éppen segítségért kiáltottak, azt hallotta meg a kistraktor.

A kicsi piros traktor egy pillanatra megállt az út szélén. Látta, hogy az emeletes busz segítség nélkül nem tud kijönni a sárból. Egy traktor biztosan ki tudná húzni. De ha ő most megáll segíteni, nem fog odaérni a versenyre. Mit fognak szólni a társai? A többi traktor biztos csalódott lesz, hogy az ő csapatukból senki nem vesz részt a nagy eseményen. Rövid ideig gondolkodott, majd úgy döntött, hogy a szívére fog hallgatni. Nem hagyhatja cserben a bajban lévőket. Odagurult a buszhoz. Háromig számoltak, majd egy nagy rántással a busz már kint is volt a sárból.





Közösen folytatták útjukat, de a versenyről természetesen már elkés-tek, éppen kihírdették a szomszédos játékgár zöld traktorjának győzelmét. A kistraktor egy kicsit szomorú volt, amikor elmesélték a kalandos útjuk történetét. Amikor a többi játék meghallotta a kicsi piros traktor bátor tet-tét, hangos túlköléssel éljeneztek, és úgy döntöttek, hogy ő lesz a nap hőse,

a különdíjas győztes. Társai is nagyon büszkéek voltak rá, egy pillanatig sem bánták, hogy az ő csapatuk nem vett részt a versenyen.

Mindenki egyetértett abban, hogy a bajban lévők segítése bármilyen győzelemnél fontosabb. A kicsi piros traktor pedig úgy ragyogott az öröm-től, hogy a foltját már senki sem vette észre. Nem volt már foltos és szomorú, sokkal inkább boldog és csillogó.

Ahogy Dani befejezte a meséjét, Kati meséje következett:

Döme a hűségese társ

Sziasztok kedves gyerekek! Döme vagyok, a fehér bundás plüssmackó, Peti hűségese társa. A mi barátságunk sok-sok évvel ezelőtt kezdődött, és most ennek a történetét szeretném Nektek elmesélni.

Sziasztok kedves gyerekek! Döme vagyok, a fehér bundás plüssmackó, Peti hűségese társa. A mi barátságunk sok-sok évvel ezelőtt kezdődött, és most ennek a történetét szeretném Nektek elmesélni.

Képzeljétek, Peti családjába nagyon régen kerültem, még akkor, amikor Peti édesanyja kicsi lány volt: a hatodik születésnapjára kapott ajándékba. Nagyon szeretett engem, gondosan a játékos-polcra ültetett, beszélgetett velem, vigyázott rám. Aztán amikor felnőtt, és

megszületett Peti, akkor odaültetett a kiságy feletti polcra, hogy őrizsem a kisfia álmát. A vendégeknek mindig büszkén mesélte, hogy Döme, a fehér plüssmackó még az ő gyerekkori játéka.

Petivel egészen különleges barát-ság alakult ki közöttünk. Tudjátok mi-ért? Mert Peti nem hagyta, hogy a já-tékospolcon üldögéljek. Mindenhová magával akart vinni. Addig sírdogált, kiabált, míg az anyukája le nem vett a polcra, és bekerültem Peti kiságyába. Hamarosan észrevette az anyuka, hogy





Peti csak akkor tud elaludni, ha én is ott vagyok. Ettől a naptól kezdődött az igazán izgalmas élet! Mindig Petivel lehettem, így nagyon sok mindent láthattam, sok-sok izgalmas kalandban volt együtt részünk.

Képzeldétek el, a bölcsődét is együtt kezdtük! Nem tudtuk mi vár ránk, pedig az anyukája sokat mesélt róla, hogy elmegyünk egy csudajó helyre, ahol a gyerekekkel nagyon jókat lehet majd játszani, a gondozó nénik kedvesek lesznek, és nagyon várják már Petit. Én kíváncsi voltam, milyen hely a bölcsőde, de Petit nem érdekelte. Nagyon hiányzott neki az anyukája, folyamatosan sírt, amikor odaértünk. Pedig Anyának igaza volt, tényleg nagyon sok új játék várt ott Petire, és a gyerekekkel is jókat lehetett volna játszani. De Peti csak sírdogált. Elhatároztam hát, hogy megvigasztalom. A mancsomat mindig a kezébe tettem, megszorítottuk egymás kezét. Ettől Peti megnyugodott, és hamarosan megszerette a bölcsődét is.

A bölcsiben Petinek az alvás volt a legnehezebb. Igaz, aludni otthon sem nagyon szeretett, ezért alvás előtt, alvás közben igazán sokat kellett neki segítenem. A mancsomat mindig a kezébe szorította, és így tudott elaludni. Mondta is sokszor az anyukája, hogy igazán hálás, hogy itt vagyok.

Amikor Peti megszokta a bölcsit, nagyon jókat játszottunk a gyerekekkel. A kedvencem az volt, amikor a hernyó formájú alagúton mentünk végig. Ha beütdtük a fejünket a tetejébe, nagyokat kacagtunk. Az udvaron sokat fogócskáztunk, bújócskáztunk. Hintázní is szerettem volna, de akkor Peti leültetett a padra, mert nem tudott volna kapaszkodni. A hintát így csak messziről figyeltem. De biztos nagyon jó móka lehet!

Egyszer a játszótéren hintázott Peti, és én szokás szerint a padon üldögéltem. Vágyakozva néztem a gyerekeket, amikor azt vettem észre, hogy Petiéket nem találom sehol. Néztem jobbra, néztem balra, de Peti nem volt sehol. Az anyukája sem. A kistestvére, Zsófi sem. Besötétedett, és én még mindig a padon ültem. „Elfelejtkeztek rólam”-gondoltam szomorúan. Már majdnem sírva fakadtam, amikor a sötétben Peti és az apukája szaladtak felém. „Hát itt vagy, Döme! Végre megtaláltalak!”- ölelt magához Peti boldogan. Hazafelé az autóban elmesélte, hogy a kistestvére, aki még csak hathónapos, nagyon éhes lett, sírva fakadt, sietniük kellett haza, és a nagy sietségben elfelejtették, hogy én ott ülök a padon. Egész délután engem kerestek, hogy merre lehetek. Az autóban? Az ágy alatt? Végül Petinek

eszébe jutott, hogy a padon felejtett engem. Szerencsére ez többet nem fordult elő, az én kis barátom mindig nagyon vigyázott rám!

Cserébe én mindig segítettem neki, ha nehéz helyzetbe került. Amikor bölcsődét kezdett, amikor óvodás lett, ha a családjától távol kellett lennie, vagy ha nagyon félt valamitől. Például amikor Peti kórházba került.

Három éves korában egy éjszaka nagyon nehezen vette a levegőt. Azonnal éreztem, hogy baj van. A szülei is siettek vele a kórházba. Szerencsére Anyának a nagy sietségben is eszébe jutott, hogy engem is vigyenek, mert Peti biztos nagyon fog nekem örülni az ismeretlen helyen. Anyának igaza lett, Peti egy pillanatra sem engedte el a mancsomat. Vele voltam, amikor vért vettek tőle. A vérvételt a mai napig nem szereti Peti, olyankor úgy szorítja mindig a mancsomat, hogy én is várom, hogy vége legyen az egésznek. De a barátjáért mindent megtesz az ember! Az inhalálást sem nagyon szerettem, amikor be kellett ülni egy gép elé, amiből furcsa füst jött ki, meg na-

gyon hangosan zúgott. Nem szerettem a hangját, olyan ijesztő egy kismackó számára, de hagytam, hogy Peti akkor is magához szorítson, mert a doktor néni azt mondta, hogy a gép jól tesz Peti köhögésének. Így együtt inhaláltunk, és Peti hamarosan meg is gyógyult.

A mi barátságunk Petivel olyan, amire az emberek azt mondják, hogy jóban-rosszban együtt vannak. Nem csupán a bölcsőde kezdésénél vagy a kórházban voltam ott Peti mellett, de magával vitt az összes nyaralásra, a születésnap szürokra, ott voltam vele a játszótéren, az összes családi és óvodai ünnepen. Sok izgalmas kalandban volt együtt részünk!

Ma már Peti iskolás. Plüssmackók nem járnak az iskolába, így újra visszaköltöztem a játékospolcra. Ezt egyáltalán nem bánom, mert egy kicsit már megöregedtem, fájnak a mancsaim, kicsit rojtosak lettek a füleim a sok kalandtól. Most már pihenek, újra a játékospolcra örömmel Peti álmát, de tudom, hogy soha nem fogja elfelejteni a barátságunkat!

Daninak nagyon tetszett a mese, még hangosan meg is tapsolta. Kati kortyolt néhányat a teájából és belevágott a másik mesébe is.



Pöttyke beteg

Egy hideg őszi napon Tündérország királyának legkisebb leánya, Pöttyke megbetegedett. Reggel, amikor felkelt, piros pöttyök jelentek meg a tündérszárnyán. Szaladt volna szüleihez, de a lábai nem akartak engedelmeskedni.

Így csak az ezüstcsengettyűjét tudta megrázni, hogy valaki segítsen neki. Szaladt a Tündérkirály, a Tündérkirálynő, repültek apró szárnyaikkal a tündérhercegnők. A királyi család körbeállta a betegágyat, tanakodtak, hogy mit is csináljanak. Ilyen furcsa

pöttyöket még sosem láttak. Hosszas tanácskozás után úgy döntöttek, hogy Pöttyke hercegnőnek el kell mennie a híres-nevezetes Manó doktor kórházába. Ám Pöttyke nem akart menni! Nem szerette a kórházakat, nem szeretett beteg lenni. Legutóbb is, amikor fájt a torka, Manó doktor egy olyan hideg fémes valamivel vizsgálta meg a torkát, hogy Pöttyke azt még egyszer nem fogja engedni! Aztán meg folyton a köhögését hallgatta, és az a furcsa szerszám is olyan hideg volt a hátán, a mellkasán. Pöttyke nem szerette a hideget. Ezért elhatározta, hogy nem megy a kórházba. Ha kimegy a család, titokban a varázspálcájával elvarázsolja a pöttyöket!

Igen ám, csak azt felejtette el Pöttyke, hogy ha egy tündér beteg lesz, akkor a varázspálcája is beteg! Így a pöttyök maradtak. Sebaj, akkor bebújik az ágy alá, ahol senki nem találja meg! De a Tündérkirály varázspálcája tökéletesen működött, egykettőre megtalálták a bújócskázó hercegnőt.

Ajjaj, - gondolta Pöttyke - úgy látszik, nincs más választásom, menni







kell a kórházba. Mérgesen dobban-
tott egyet-kettőt a lábával, de aztán
elfogadta, hogy tényleg jobb lesz, ha
elmegy Manó doktorhoz. Egyébként
is, a szárnya egyre jobban viszketett,
és a varázspálcája is kezdett hiányoz-
ni neki. Szomorúan hát, de mégiscsak
beült a hintóba, és elindultak Manó
doktor kórházába. Útközben a Tün-
dérkirálynő látta, hogy Pöttyke nagyon
fél valamitől. Talán a kórháztól? Vagy
Manó doktortól? Vagy az ott lévő többi
kis tündértől? De nem, Pöttyke a vizs-
gálatoktól félt. Ahogy mondtam, nem
szerette a hideget. „A kórházban pedig
olyan sok hideg dolog van” - panas-
zkodott Pöttyke. Amikor az anyukája ezt
meghallotta, elhatározta, hogy beszél
Manó doktorral, hogy segítsen Pötty-
kének, ne féljen annyira.

Manó doktor szerencsére nagyon
szerette a kis tündérgyerekeket. „Ha
valaki fél, akkor azon segíteni kell, az
biztos!” - mondta a Tündérkirálynő-
nek. Pöttyke leült a vizsgálószékbe,
Manó doktor pedig kinyitotta az orvo-
si táskáját. Mindenféle furcsa eszkö-
zök voltak benne, köztük az is, amivel
legutóbb Pöttykét vizsgálta. A doktor
mindegyikről elmagyarázta, hogy mire
szokták használni.

- Nézd, Pöttyke! - szolt Manó dok-
tor. - Ez az a hideg lap, amivel a torko-
dat vizsgáltam. Azért kell nekem, mert

így jobban látom, hogy hová bújt a be-
tegség. Tudom, hogy nem kellemes, de
csak egy pillanat az egész, és így nem
tudnak elbújni előlünk a betegségek!
Van itt egy fából készült lapocska is, a
kedvedért most ezt fogom használni,
ez nem olyan hideg.

Manó doktor megvizsgálta Pötty-
két, és igaza volt, tényleg nem volt
hideg, és csak egy pillanatig tartott.
Aztán a doktor megmutatta a követke-
ző orvosi műszert:

- Pöttyke, itt a fonendoszkóp, ami-
vel a múltkor a köhögésedet hallgat-
tam. Nézd csak, van rajta egy apró
hallgatófejecske, ezt teszem oda a
hátadra és a mellkasodra. A fejhallga-
tót pedig bedugom a fülembe - elég
viccesen fogok kinézni -, és akkor meg
fogom hallani, hogy ha kicsit mélyeb-
ben is bujkálna benned a betegség. Ne
félj tőle, egyáltalán nem fog fájni. Saj-
nos, ennek nincs fából készült válto-
zata. De egy kicsit felmelegítem, és így
nem fogsz semmi hideget sem érezni.

Manó doktor a vizsgálat előtt ki-
csit a tenyerében melengette az apró
hallgatófejecskét, és úgy vizsgálta meg
Pöttykét. Most, hogy megismerhette az
orvosi táska tartalmát, Manó doktor-
ral sokat beszélgettek, szinte az ös-
szes félelme elmúlt. Amikor a doktor a
szárnyacskáján lévő pöttyöket vizsgál-
gatta, a kis tündérhercegnő már örült,

hogy Manó doktornak köszönhetően hamarosan meggyógyul. Ha erre gondolt, a vizsgálatok sem tűntek már olyan ijesztőnek!

Szerencsére Pöttykének nem kellett a kórházban maradnia. A szárnycskáira kapott egy kenőcsöt, amivel reggel és este kengetni kellett a pöttyöket. Kezdetben kicsit csípett, de hamarosan enyhült a viszketés, így Pöttyke nem tiltakozott.

A harmadik napon pedig eltűntek a piros pöttyök, és a Tündérhercegnő újra tudta használni a varázspálcáját. Az első dolga az volt, hogy Manó doktornak elrepített egy csilingelő, csillagokat szóró csodaüzenetet a varázspálca segítségével. Az apró tekercsen ez állt:

„Köszönöm!”

A közös mesélés annyira jól sikerült, olyan remekül szórakoztak, hogy gyorsan elrepült vele az idő. Elhatározták hát, hogy közösen írnak Kata néninek is egy mesét, amit a következő napon elmesélnek neki. Ez lesz az ő karácsonyi ajándékuk. Az este további része az izgatott tervezgetéssel telt, nem akartak elaludni. Végre megszületett az ötlet, amit másnap Kata néninek elmondhatnak, ők pedig kimerülten, mély álomba merültek.

A következő napon a vizitet követően Kata néni kiosztotta mindenkinek az ebédet. Daniék vártak a megfelelő alkalomra, hogy mikor rukkoljanak elő a meglepetéssel. Mivel írni még egyikőjük sem tudott, ezért a mese csak a fejükben létezett, de Kati ezúttal is különleges gyurmafigurákat

készített a történethez. Az illusztráció tehát megvolt, már csak a lehetőség kellett, hogy elmesélhessék, amit kitaláltak. Ebéd után Kata néninek még sok dolga volt, de késő délután megérkezett a két gyerekhez, hogy újra meséljen nekik. Katiék az izgatottságtól alig tudtak megszólalni, de azért mégiscsak sikerült kipróbálni magukból a mondatokat:

- Kata néni! Mi is hoztunk Neked egy meglepetést. Igaz, hogy nekünk nincs Varázsdobozunk, de a fejünkben megszületett a mese, ami tovább repíthet minket a Vidámság Országába. Fogadd hát tőlünk szeretettel!

Azzal a két gyerek belekezdett a mesébe, és közösen, mesélőként egymást váltva, a következő csodálatos történetet osztották meg Kata nénival:



Mese egy parányi csillagról

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, Letti, aki egy különleges álmot dédelgetett magában. Még egészen kicsi korában, egy augusztusi estén édesanyjával és édesapjával csillagokat néztek. Csillaghullás ideje volt, napok óta mindenki arról beszélt, ők is arra készültek egész nap.

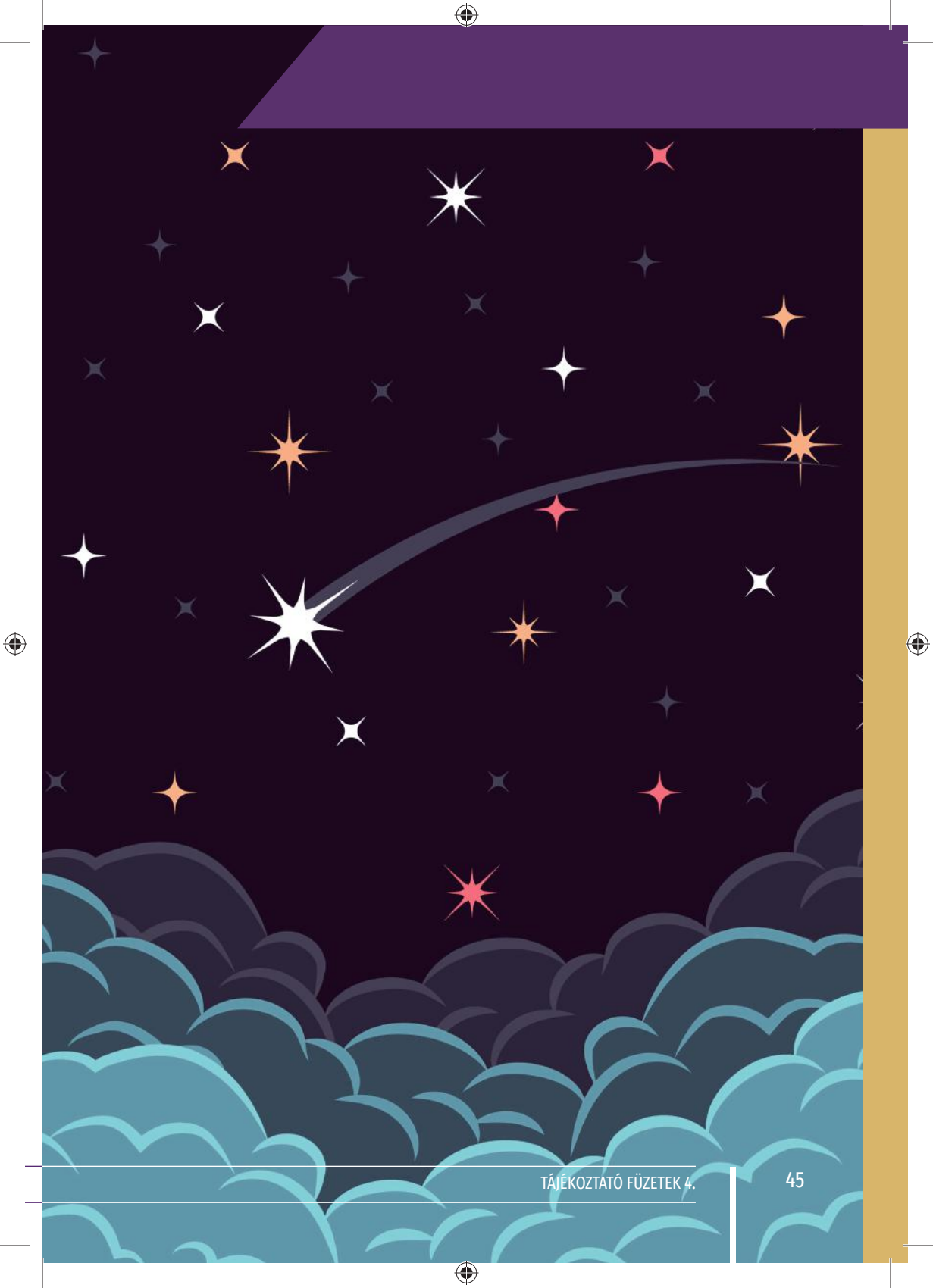
Sötétedés után kivitték a matracot a kertjükbe, takarókat is vittek magukkal, hogy ha sokáig kell várni a hullócsillagra, akkor is maradhassanak. Lefeküdtek, fogták egymás kezét, és nézték a csillagos eget, várva a fényes csillagokra. Lárukhoz kucorodott a kicsicájuk Micó, melléjük heveredett öreg kutyájuk Bodri. Letti fogta Anya és Apa kezét, és nézték a fényes pontokat az égen. Béke és nyugalom áradt szét a kertben. Nagyon boldog volt Letti, és amikor meglátta az első fényes hullócsillagot az égen, azt kívánta, bárcsak egyszer ő is utazhatna egy ilyen vándorcsillagon. Ismerte a szokást, hogy a kívánságot nem szabad senkinek elárulni, ezért titokban tartotta, de soha nem felejtette el. Később, ha hullócsillagot látott, újra és újra ugyanazt kívánta.

Ahogy Letti nőtt és okosodott, tudta már, hogy hullócsillagon utazni nem lehet, de a vágya továbbra is az maradt, hogy egyszer eljusson a felhők fölé, fel a csillagokig, egészen a Hold közelébe. Vagy legalább egy icipici csillag közelébe... Nem mert senkinek sem beszélni a kívánságáról, félt, hogy

kinevetik. Szüleinek sem merte elárulni, ők is csak azt vették észre, hogy Letti nagyon szeret csillagokat rajzolni, mindig izgatottan várja az augusztusi csillaghullást, karácsonykor pedig évről-évre egy újabb csillag formájú dísszel lepi meg a családtagokat.

Fent az égen, a sok-sok fényes pont közepette volt egy icipici kis fényes csillag. Pont olyan, amiről Letti mindig is álmodozott! Ez a kicsi csillag sokkal apróbb volt, mint a társai. Emiatt sokszor kinevette őt a többi csillag, hátat fordítottak neki, nem játszottak vele. Hiába igyekezett, kedveskedett, viccelődött, mindent kipróbált, de társai nem akarták befogadni. „Hiszen olyan kicsi, mit kezdjünk egy ilyen kicsi csillaggal. Nem közénk való! Mi nagyok vagyunk, és fényesen ragyogunk!” - gondolták.

Magányosan álldogált a kicsi csillag az égen, és jobb szórakozása nem lévén, sorra látogatta az alvó gyerekeket. Nagyon szerette nézni a békésen szuszogó kis arcocskákat. Ha valamilyen kisgyerek felsírt éjszaka, a kicsi csillag közelebb húzódott az ablakához, megpróbált olyan erősen világí-





tani, ahogy csak tudott, hogy fénycsó-vájával megcirógassa a síró gyermek buksiját. Egy idő után azt vette észre, hogy a gyerekek ilyenkor megnyugodva, békésen elalszanak. A mi kis csillagunk pedig egy idő után elfelejtette, hogy magányos, csak a boldogság létezett számára, ha egy kisgyerekeknek segíteni tudott.

Letti is gyakran meglátogatta eszténként, mert a rajzait látva tudta, hogy a kislány imádja a csillagokat. Ilyenkor, bevilágítva az ablakon, csillagmosolyt küldött az alvó Lettire, aki erről mit sem tudott. Talán csak annyit vett észre, hogy ilyenkor reggel, ébredés után, ugyanaz a béke és nyugalom járja át, mint azon az augusztusi estén, amikor kicsi korában Anyával és Apával feküdtek a kertben a matracon.

Aztán egy este, amikor a kicsi csillag éppen Letti ablaka előtt járt, halk motyogásra lett figyelmes. A kislány beszélt halkán álmában, és kedvenc alvós kutyusának suttozta a fülébe, hogy bárcsak egyszer találkozhatna egy hullócsillaggal! Vagy legalább egy icipici, aprócska, parányi, átlagos csillaggal... Akkor életében először a mi kis csillagunk úgy érezte, hogy végre van egy hely, ahol őra várnak. Talán ezért is tért vissza már eddig is újra és újra Letti ablakához. Most már aztán tényleg elfelejtette, hogy a csillagok nem fogadták be maguk közé. Ettől a pillanattól kezdve csak azon törte a fejét, hogy hogyan is kerülhetne közelebbi barátságba Lettivel.

„Éjszaka világítson be az ablakán?” Ezt már sokszor csinálta. A kislány erre megnyugszik, de nem tudja, hogy a mi kicsi csillagunknak köszönheti.

„Hullócsillagként?” Igen, ez lenne talán a legjobb megoldás. De azt is tudta a kicsi csillag, hogy ha egyszer hullócsillag lesz belőle, akkor soha többé nem térhet vissza az égre, hogy fentről ragyogja be az éjszakai égboltot. Nem volt könnyű döntés!

De ahogy közeledett a karácsony, a kis csillag egyre inkább úgy gondolta, hogy mégiscsak ez lenne az igazi ajándék mindkettőjük számára. Ezért egy decemberi napon úgy döntött, hogy elindul a hosszú, ismeretlen útra.

Letti éppen kint állt a házuk teraszán. Egyik lábához dörgölőzött Micó cica, a másik lába mellett feküdt Bodri kutya, és együtt nézték a csillagos eget. Tél volt, korán sötétedett, így már kora este milliónyi fényes pont ragyogta be az eget. Egyszer csak Letti arra lett figyelmes, hogy egy fényes csóva hasította végig az eget. „Hullócsillag decemberben? Nahát, micsoda ritkaság!” - gondolta, és a különös eseménytől boldogan simogatta meg négylábú társai fejét. Alig ezután a teraszuk előtt egy fényes valami csapódott a földre. Letti, Micó és Bodri szinte egyszerre ugrottak fel, rohantak le a lépcsőn a fényes valamit megnézni.

A földben egy lyuk volt, amiből füst szállt a magasba. Letti megvárta, amíg megszűnik a füst, majd a lyuk fölé ha-

jolt. Nagyon mély volt, az alján valami fényes csillagást látott. Kicsit félt, de minden bátorságát összeszedve bele-nyúlt a mélyedésbe. Amikor kivette a kezét, egy tenyérnyi nagyságú fényes, csillogó követ tartott. Nem tudta megmagyarázni, hogy miért, de biztos volt benne, hogy ez az előbb látott hullócsillag vagy legalábbis egy darabkája lehet. Nem merte megmutatni, elmondani senkinek a titkát, félt, hogy kinevetik, de a csillogó követ beletette egy ékszerdobozba, amit egy titkos fiókba rejtett a szobájában.

Akárhányszor elővette, végigsimította, ugyanazt a boldog nyugalmat érezte, mint azon az augusztusi éjszakan a szüleivel. Ilyenkor mindig eszébe jutott, hogy bár nem utazhat hullócsillagon, és egyelőre nem repülhet a felhők fölé sem a csillagok közelébe, de mégiscsak teljesült a kívánsága, hiszen egy igazi hullócsillag látogatta meg. A kicsi csillag pedig boldogan ragyogott az ékszerdoboz mélyén, mert végre nem volt magányos, megtalálta az igazi barátságot. Esténként a nagy, fényesen ragyogó csillagok pedig értetlenül, sokszor irigykedve nézték a kicsi csillag szerencséjét.

- Itt a vége, fuss el véle, ugorj át egy másik csillagos mesébe! Boldog karácsonyt, Kata néni! - fejezte be a mesélést Kati és Dani. Kata néni meghattottan csapta össze a kezét, és ölelte magához a két kis lurkót. Erre igazán nem számított! Ahogy hallgatta a gyerekek meséjét, eszébe jutottak azok a távoli gyerekkori nyári esték, amikor szüleivel és testvéreivel ugyanúgy várták a csillagok hullását, mint Letti a mesében. Egy nagyvároshoz közeli tányán laktak, távol a fényektől, zajoktól, és a matrac helyett a szénaboglya tetéjére feküdtek, onnan lesték a meteorzáport. Ő is kívánt mindenfélét. Volt, ami teljesült, volt, amiről azt gondolta, hogy nem. Vagy talán mégis rosszul gondolta? Elhatározta, hogy ezen még érdemes elgondolkodnia!

Kata néni végignézett a gyerekek által készített díszleteken. Az asztalon ott hevert gyurmából megformázva Letti, a kiscica és a kiskutya. Kati igazán sokat dolgozott velük. Mellettük fényes papírból elkészítve a kicsi csillag, vele az ékszerdoboz, mindkettő Dani keze munkáját dicséri. Kata néni a gyerekekkel elhatározta, hogy ezt a mesét, a sok gyönyörűséges kelléket felhasználva előadják a kórházban lévő többi gyereknek is. Megpróbálják felvidítani őket is, ha már itt kell tölteniük a karácsonyt. Dani és Kati örömmel vetették bele magukat az előkészületekbe, és érezték, hogy ha nem is a legboldogabb, de mindenképpen az életük egyik legemlékezetesebb karácsonyi ünnepségében lesz részük!



2017. szeptember 1-én kezdtük el a „Mentorprogram az Észak-alföldi régió koraszülöttjei részére” című projekt megvalósítását, amely keretében három megyére kiterjedő támogató hálózatot hoztunk létre koraszülötteket nevelő családok részére.

Ingyenes szolgáltatásaink:

Koraszülötteket nevelő családok támogató kísérése

Tanácsadás, előadások, képzések

Szabadidős tevékenységek: családi rendezvények,
gyermekfoglalkozások

Mentorházaink elérhetőségei:

honlap: www.koraszulottekert.hu

facebook: www.facebook.com/koraszulottekert.hu

Kincses Sziget Mentorház Debrecen:

4025 Debrecen, Petőfi tér 9., I. emelet

Email: tenyernyicsoda@gmail.com

Tel.: +36 70/779 3270

Kincses Sziget Mentorház Nyíregyháza:

4400 Nyíregyháza, Báthori u. 2.

Email: tenyernyicsoda@gmail.com

Tel.: +36 70/770 1256

Kincses Sziget Mentorház Szolnok:

5000 Szolnok, Konstantin út 28. 3 em. 2. szám

Email: tenyernyicsoda@gmail.com

Tel.: +36 70 779 3268

Amennyiben programunk felkeltette érdeklődését, kérjük, keresse bizalommal munkatársainkat a fent megadott elérhetőségeken.



Elérhetőségeink:
www.koraszulottekert.hu
E-mail: tenyernycsoda@gmail.com
Tel.: +36 70 779 3270

A projekt a Széchenyi 2020 program keretében a Magyar Állam és az Európai Unió támogatásával valósul meg.

SZÉCHENYI 



MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap



BEFEKTETÉS A JÖVŐBE